VESTITORUL

Chipul Poetului

Într-un interviu despre „Poezia şi poeţii tineri”, cu destui ani în urmă, Perpessicius sublinia că „dacă în cartea unui debutant aflu o singură piesă de excepţie, înseamnă că am descoperit poetul. Abia după aceea îl voi analiza, plecând de la poezia în cauză”, (citat din memorie). Această opinie - oarecum sentimentală, este parţial discutabilă, fiindcă, adesea, după un debut nesemnificativ poate urma a doua sau a treia carte, care să-l aşeze pe autor în nobila tagmă a poeţilor timpului respectiv. La rându-mi, eu însumi un sentimental incurabil, mă înscriu în aserţiunea marelui eminescolog.

Explozia poetică din ultimul deceniu, cel al revoluţiei, în ciuda unei greoaie (ba, aş zice, chiar dramatice re-aşezări politico-sociale), demonstrează forţe de creaţie - în condiţiile unei totale libertăţi! - a celor destinaţi să ducă mai departe literatura română. Tineri – şi mai puţin tineri – dovedesc, iată într-un număr impresionant!, dorinţa de a spune ceva (sau totul!), de a lăsa ceva în urma lor. În acest context se înscriu zeci şi sute de autori care îmbogăţesc (chiar dacă uneori haotic!) viaţa literară românească.

Întorcându-mă la afirmaţia lui Perpessicius (care, aşa cum spuneam rămâne valabilă oricând) aceasta mi-a revenit în memorie la citirea câtorva manuscrise ale lui Ion Untaru (rondele, sonete, haiku-uri, alte poezii) pe care îl ştiam doar de mai multă vreme, dar abia acum mi s-a impus atenţiei de cititor de poezie. Autorul nostru iubind pătimaş atât formele de expresie cât şi poezia în esenţa ei, ne oferă, iată, o carte în care prezentul ne este înfăţişat la modul ironic, nu o dată sarcastic, având totuşi stropul de lumină al artei adevărate. Aşadar găsim un număr apreciabil de titluri ce merită reţinute pentru valoarea lor estetică (în sensul celor afirmate, cândva, de Tudor Vianu – preluându-l pe Maiorescu); el spunea că „fondul ideatic al operei literare impune cu necesitate exprimarea cea mai potrivită temei abordate”. Aşadar poeziile se ivesc, înfloresc sub pana (din gândul şi agerimea) neiertătoare a autorului. Şi aceasta întrucât istoria cotidiană îi oferă situaţii de laudă, dar mai ales criticabile dintre cele mai diverse.

Este interesant, de asemeni, şi faptul că poetul jinduind după adevăr, cinste, frumos, (stări atât de absente în societatea de azi!) în asprimea cuvintelor şi a frazelor pune un dulce-amar sufletesc înnobilează şi înnobilând poemul în cauză; iată, în acest sens, două terţine memorabile:

...Răstălmăciri la câte mi se-ntâmplă
În părul alb mijeşte o dojană
Şi merg cu ochii-nchişi înspre-o capcană
O vână numai zbate-mi-se-n tâmplă
Precum un zvâcnet dureros şi dulce:
S-au dus augurii vieţii să se culce

Aşadar, un timp impropriu celor de suflet, un timp găunos, apăsător. Aşa cum în Evul Mediu sau Renaştere, sonetul şi fratele său, rondelul, devin instrumente de analiză şi concluzii asupra vieţii. Mai mult, chiar, rondelul (prin acea repetare obsesivă a primelor versuri), reuşeşte să dramatizeze încă starea poetului:

„Mâna temurândă
Viforul se-nfoaie
Întuneric, pândă
Temeri în odaie

Benevol osândă:
Slovele pe-o foaie
Întuneric, pândă
Temeri în odaie

Manuscrise claie
Cine-o să le vândă?
Ceaşca ta cu ceai e
Pururea flămândă
Mâna tremurândă”

Este o piesă perfect lucrată pe care Perpessicius ar fi dat-o ca exemplu de virtuozitate poetică; iar eu aş adăuga: à la Bacovia.
Fără-ndoială, în tot ce face, Untaru (un nume gras iar posesoru-i ce esenţialzat!) depune pasiune şi respect pentru „cuvântul ce exprimă adevărul”, fapta sa lirică având acel CE(va) numai al său, care îl aşează, da! în galeria poeţilor adevăraţi, cu un subliniat accent social. Trudind îndelung pe manuscris, fără a inova, dar adâncind starea poetică (uneori până la transă!), colegul nostru este în felul său, un luptător cu arma cea mai de temut: verbul, nu o dată incandescent:

„... Adună-ţi deci puterile întruna
Şi roagă-te să aibă apă cerbii
Ascultă noaptea rugăciunea ierbii
Către înalturi când răsare luna
Smereşte-te şi rabdă preum şerbii
Sau ca vioara când plesneşte struna!”

Frumos şi dureros şi înălţător, chiar, acest îndemn spre înalt prin dăruire şi smerenie. Per aspera ad astra exclamau străbunii şi aveau dreptate.
Poet născut, cu o remarcabilă putere de a se dărui iubitorilor de frumos, Ion Untaru în modestia-i (uneori dăunătoare) soseşte cam târziu cu darul său! Să-i face loc, să-l ocupe pe cel ce pe drept i se cuvine! Da, avea dreptate Perpessicius...

11 nov. 1999

Radu Cârneci

Fiat lux

Domni şi doamne, trageţi storul
Să-şi ia păsările zborul
Din afişul pe generic
Că e prea mult întuneric!
N-aţi văzut pe când treceam
O lumină-nchisă-n geam
Şi cerându-mi s-o desferic?

Domnilor, e întuneric!
Lăsaţi-vă mitraliaţi
Pe creştet şi pe omoplaţi
De stelele ce stau să cadă
În zori de zi ca o zăpadă
Într-o feerică fiestă
Contaminarea e celestă!
Alungaţi-l cu-o vioară
Întunericul din voi
Că prinde-ncet de vă omoară
Şi vă preschimbă în strigoi;
Alungaţi-l c-un fagot
Întunericul, de tot
Şi-n nopţile de alabastră
Se va citi pe faţa voastră
Că nu mai e de nici un soi
Vreo cuşcă zăbrelită-n voi!

Vizita tinerei doamne

Doamna mea suav albastră
Unică între femei
Dacă nu-mi baţi în fereastră,
Am să intru la idei:
Paşii tăi pe care-i ştiu
Nu se-arată pe cărare
Eu te-aştept ca pe-o salvare
Până nu e prea târziu;
Nu-ţi mai dă inima ghes,
S-a-ntâmplat vreo catastrofă
Că eu n-am mai scris o strofă
De uimire şi de stres?
Hai, prefă-te că nu-ţi pasă
Şi întoarce-te grăbită
Să nu mă găseşti iubită
Atârnând, cu limba scoasă
. . .
Şi răsună paşi pe trepte:
Graţie şi graţiere,
Uşa-n lături temnicere
Uneori destinul, drept e!
Şi-mi pătrunde în incintă
Cu pachetul salvator:
- Uite domnu' scriitor
Un iaurt şi o plăcintă
Fiindcă mâine, cine ştie
Nu mai dă pe datorie!

Sponsorului necunoscut

În somn ne chinuie himere
Mereu tot mai puţină pâine
Şi-aceeaşi falsă mângâiere:
Azi e mai multă decât mâine!

Şi lumea merge mai departe
Că n-are cum să stea pe loc
Şi tot mai greu se scrie-o carte
Şi nu se vinde mai deloc

Adesea rafturile-s pline
Şi doar cumpărătorii lipsă
Cultura intră în eclipsă,
Nimic nu merge de la sine

Şi totuşi ăsta-i adevărul:
Mai sunt nebuni gata să scrie
Şi să despice-n patru părul
Că sunt nebuni de poezie

Cei mai frumoşi nebuni din lume
Îşi taie vieţile în porţii
Şi fără nici un fel de glume,
Le vând pe poezie, morţii

Iar poeziile vibrează
De suferinţă şi nesomn
Între coperţi şi se-adresează
Măriei Sale, cititorul domn

Poate c-aşa ne fuse gena
De n-am citit cumva pe dos
Tot căutând câte-un Mecena
Cu înclinaţii spre frumos

Să ne mai surpe din obsesii
Să-ţi pună-aripile la loc
Cum duce mirele miresii
O floare albă de noroc

Auzi-mă: te-aştept de-o viaţă
Arată-te că e târziu
Că vine frigul şi-mi îngheaţă,
Acest creion cu care scriu

Şi lui 'i-ofer aceste rânduri
De-ndreptăţită mulţumire
Cu cele mai frumoase gânduri
Născute din adânc de fire

Scrisoare deschisă

Stimată doamnă, pic de somn
Şi veştile mă întristează
Că vine iar acelaşi domn
Şi-mi bate-n uşă la amiază
Lăsaţi-mi draperia trasă
Şi storurile fără fantă
Că vin tristeţi care m-apasă
Cu energie radiantă;
Şi nu-nţeleg ce tot îmi spune,
Adesea bate din picior
Eu bănuiesc că nu sunt bune
Aceste vorbe care dor
I-am arătat şi buletinul
Da-mi face semn c-o să se-ntoarcă
Şi-am să m-ascund ca arlechinul
În nu ştiu care colţ de zarcă;

Stimată doamnă, cer iertare
Că noaptea mi s-a făcut ziuă
Şi m-au pisat atâtea tare
Cum se pisează grâu-n piuă:
Aş vrea să dorm şi nu mai pot
Că mi s-a suspendat permisul
Patrulele precum socot
Vor cere să le spun şi visul
La care încă n-am ajuns
Că patul meu e prea departe
Şi vine frig şi m-a pătruns
Că geamurile vieţii-s sparte

Ultimul erou

Soare de mucava, burg la amiază
Blazaţii îşi schimbă rănile între ei
Străzile sunt pline de pigmei
Fluturii în jur agonizează

În biblioteci nu mai e loc
Pentru nici o carte cu piraţi
Hoţii de statui sunt condamnaţi
Să ridice altele în loc

Ne-a murit şi ultimul erou
Care-nvăţase pe de rosturi geografia
De când nu ne mai calcă hoţii via,
Viaţa ni s-a scurs fără ecou

Toate astea nu miros' a bine:
Îmbătrânim cu pantalonii scurţi
Fierbinţeala lucrurilor ţine

Cât se strâng gunoaiele din curţi

Dor de ducă

Târziu în seri, după amiezi
O lâncezeală mă cuprinde
Cu iz de mucegai de prin de
prinderile de monezi

Şi-aş porni-o-ncet aiurea
Unde-o fi, numai să plec
Să tai vieţile în ştrec
Şi ducând în cap pădurea,

Unde râsul n-are normă
Primăriile, primari
Unde nu mai eşti ce pari
Dacă ţi-ai ieşit din formă

Şi-am să depăn amintiri
Într-un târg cu barabule
Pentru aerul din bule
Şi din buletinele de ştiri

Nu mai e lapte-n cirezi
Şi se-aprinde cât cuprinde
Foamea care nu surprinde
Lipsurile de monezi

În dreptul crucii

Răscruce mărginită de doi brazi
La întâlnirea cu destinul
În care de va fi să cazi
Din legăturile lui, inul

Te-o-nveşmânta în alb de tot
Ca pe-o aducere aminte
Din tainiţi vămile înot
Ştiute semne dinainte

Răscruce mărginită de doi brazi
Ivită pentru tine-anume
O falie prin care cazi,
Ca să treci dincolo de lume

Spre care paşii tăi te-or duce
Chiar presimţind fiorii reci
Dacă-ţi e scris s-ajungi la cruce,
Şi mai departe să nu treci

Dumbrava-n urma ta rămasă
Înfiorată de petale
Şi parcă cineva apasă
Trăgaciul armelor letale

Acolo cazi. De-acolo zbori
În universuri diafane
Şi ne priveşti. Şi te-nfiori
De adevărurile profane

Han pustiu

Îmi plouă-n viaţă ca-ntr-un han pustiu
Cu pete mari de mucegai
Când vin căruţele cu cai
Şi căruţaşi după rachiu

Şi-mi bate burniţa măruntă
Prin tavanul coşcovit, pereţii
S-au lăsat din zbor pe zid ereţii,
Speriindu-mi liniştea căruntă

Mi-a intrat singurătatea-n oase
Şi au plecat ca să se culce
Domniţele ce beau vin dulce
Din damigene pântecoase

Şi plouă cu melancolie
Că nici o nuntă nu se face
În hanul meu de-un veac încoace
Şi toată lumea e pustie

E mort de mult orice alai
Că doarme orice zurbagiu
Şi nu mai vin căruţi cu cai
Şi căruţaşi după rachiu

Capriciu

Joc de seară. În expectativă
Diligenţe cu întârziere
Aduc cucoane. De plăcere
Dintr-altă zonă afectivă

Trag mârţoage prinse-ntre hulube
După maglavaisul pe cartelă
Va ţine un discurs o demoazelă
Chinga veche le-a umplut de bube

Pe mârţoage va să zică vorba;
S-a oprit când a ajuns în centru,
diligenţa. Că sosise pentru
nu'ş ce evocare a lui Zorba

Le-au primit piticii. Pe cucoane
cu cântece şi flori. De mucava
Şi li s-au dat bomboane şi halva
Şi pupături de la matroane

Uliţi vechi. Şi nici o pespectivă
Cum să faci din amintiri, avere
Când vin cucoane. De plăcere
Dintr-altă zonă afectivă?

A avea, avere

Coboară luna din tării
Ca o mireasă de tăcere
Când dorm vardiştii-n primării
Păzind pe cei ce fac avere

O magnată, un magnat
Domnilor, a crescut potul
Am vândut, am cumpărat
Lumea s-a vândut cu totul

A avea avere, are
Pentru cine chilipir
Mâini curate, mâini murdare
În mănuşi de tibişir

Averi care se nasc la bursă
Şi se pierd la mesele de joc
Că dac-ar fi să mergi la sursă
Nu ştii: hazard e, sau noroc?

Averi pentru femei fatale
De care nu te poţi lipsi
Şi care vor găsi cu cale,
Să-ţi pună capul într-o zi

Avere pentru combinaţii
Din care ieşi cu capul spart
Cu medici şi halucinaţii
La căpătâiul tău de cart

Dar ghinionu-ţi dă târcoale
Că iar te paşte falimentul
Şi când ai conturile goale
Îţi cade-n cap tot ambientul

Şi iar vei da pe gât tării
Cum disperarea ta o cere
Când dorm vardiştii-n primăriile
Şi alţii fac acum avere

Mortul de pe masa de disecţie

Inspirată dintr-o întâmplare reală.

Nu mai sta jandarm în intersecţie
Dă un telefon la interpol:
Mortul de pe masa de disecţie,
A fugit cu-o sticlă de formol

Înainte de-a da ortul popii
Poate mai are ceva de-reglat
Şi ajuns pe malurile gropii,
N-ai ce-i face dacă-i mort cu-adevărat!

Ce i-o fi venit aşa-ntr-o doară?
Morţii sunt cuminţi din câte ştiu
Eu mă mir că n-a mai vrut să moară
Şi să stea tăcut sub bisturiu

Ai să vezi ce-a naibii-ncurcătură:
E mai mult grotesc decât sinistru
Cu ancheta la procuratură,
Muşamalizată de-un ministru

Căci s-a dat alarma la Externe
Şi-n Consiliul de Securitate
Frustă motivarea se aşterne:
„LA NOI ŞI MORŢII SUNT ÎN LIBERTATE!”

Cine-o şti ce socoteli îşi face
Orice mort umbând aşa hai-hui
Demnitarii, câţi, nu mai au pace
Până nu l-or şti la locul lui

Unde să-l cauţi în lumea toată
Pe mortul acesta care-a-nviat?
De-am pune mâna pe el odată
Că şi noi avem ceva de-reglat!

Stau soldaţi cu deştiul pe trăgaci
C-au primit ordin să curme joaca:
- Fă-ţi semnul crucii. - Mai bine taci
Dac-o fi chiar, ucigă-l toaca?!

Şi bate nebună inima-n piept

Ordin să tragem, aşa ni s-a spus
Ce lucruri ciudate şi-n statul de drept
Mai greu însă-i mortul cu preşul dus!

O fi din Cluj? Poate din Deva?
Unde-i curajul să-i spui tu lui
Că n-avem, uite de la Geneva
Nimic despre drepturile mortului!

Eu dacă-l văd, ii spun în faţă:
- Vezi că gealaţii vor să te-mpuşte
Te duc cu preşul până te-nhaţă;
- Prost o fi mortul, din momeală să muşte!

El habar n-are: gata-i e groapa
Tot ce se-ntâmplă este o lecţie
Să nu ne tragă el nouă clapa:
Cine-l împuşcă,-l duce la Secţie!

Roza vânturilor

Bate vântul: nord sau sud
Şi răstoarnă uragane
Cerbii nopţii când aud
Jalea doinii pe găvane

Lasă somnul aşternuturi
Cârdurile de fantome
Scuturi oştile cu scuturi
Spre lupoaica vechii Rome

Fum albastru, rotocoale
Peste gemete sinistre
Ies din formele domoale
Peisajele, magistre

Şi se schimbă parcă nimbă
Totul cu-ncetinitorul
Într-o limbă care plimbă
De la noi la voi fiorul

Mor păduri de câtă treabă
Duc furnicile cu ziua
Apele spălând dimiua,
Curg la vale, fără grabă

Turnul singur stă de veghe
La hotarul dintre zile
Călăreţii la o leghe
Vin plantând de milă, mile

Licurici şi seri târzii
Vânătoarea de himere
Norocoşii intră-n vii
Şi pun strugurii-n panere

Halate albe, medicaţii

În calea ta răsar mistere
Ingenui trape se deschid
Că alungaţi din falanstere
Şi fluturii se sinucid

Şi dacă lacrimile tale
Îmi spală rana, ce venin
Şi sânge picură pe dale
Din rouratul meu destin?

Şi dacă nu te văd întreagă
În somnurile dinspre zori
Un vis de altul nu se leagă
În fierbinţeala de răcori

Dar vino cât ţi-ar fi de greu
Să rupem lanţul de himere
Moare-n olimp ultimul zeu
Şi-n jur se moare de tăcere

Dar vino cât ar fi de lung
Şi troienit de întrebări
Un drum la care nu ajung
Oştenii nopţilor călări

Un pat, o fişă medicală,
O operaţie-amânată
Reţete scrise cu migală
Şi boala, tot nevindecată

Şi ca-ntr-o veche, cunoscută
Irepetabilă poveste
Destinul iarăşi împrumută
Mania lui de-a face feste

Praxism

S-a stins prematur utopia
Pentru vreun scop mărunt şi practic
Şi după gheaţa ce-o topi ea
Se-anunţă iarăşi gerul arctic

N-ai să găseşti o dogmă laxă

Să te oblige la frumos
Când tot ce-ai învăţat din praxă
La fel e de insidios

Pierdute cheile comorii
Deşi mai mulţi vin să ne-nveţe
Cum cântă noaptea sicomorii
Cu stricte reguli de stricteţe

Şi ne întoarcem iar la cercul
Din care nu poţi evada
Un adevăr pe care-ncercu-l
Oricare rezultat va da

C-o fi sau nu, e tot aceea
Cum s-a mai scris şi s-o mai scrie:
Capcana-n care cad aceia
Care bat cuie la sicrie

Ai mai făcut o încercre
Eşti mai bogat cu un eşec
O cusătură, un refec,
La ultima încarcerare

Şi iarăşi plouă cu-ntrebări
Pe orizontul nostru trist
Închide ochii: ascultă Liszt
De la un altfel de serbări

Un cer adânc în ochi de iezer
Enigme-nchise-n câte-o sagă
Averea ta într-o desagă,
Pierdute urmele spre gheizer

Cocorii gândului 'ţi-abat
Atenţia spre-un chei pustiu
Unde zăreşti, dar prea târziu
Un velier abandonat

În juru-i linişte. Şi plaur
O santinelă de răcoare
În fundul calei zac odoare
Şi neştiute lăzi cu aur

În fiecare naufragiu
S-a consumat o tragedie
Şi restul lumii n-o să ştie
Cât costă-n sine, un adagiu

Un ţărm de marmuri şi sidef
Soseşte-o vreme pentru toate
Când nişte clipe idioate

Îţi taie cheful pentru chef

Şi când sucombă utopia
Se naşte-un spirit mercantil
Gheţarii albi care-i topi, i-a
născut din nou. Dar mai subtil

Iartă Doamne,

Cumpără-se Doamne sfinte
Totul, totul pentru bani:
Cimitire, oseminte
Şi prieteni şi duşmani

Cumpără-se viaţă, moarte
Şi înfrângeri şi victorii
Că sminteala se împarte
În delicte provizorii

Noi trăim adâncă noapte
Că nu ne-a plăcut lumina
Fructele mâniei coapte
Ne-au înscris în ceruri vina

Copleşiţi suntem de rele
Ce ne-mprejmuie cetatea
Dacă ne-am făcut din ele
Scutul, platoşa, dreptatea

Nu mai este cel drept. Nu e
Nimeni s-audă Cuvântul
De când Te-am bătut în cuie
Noi uitat-am Legământul

Und-i mila şi iubirea?
Ca o plantă fără apă
Seceta şi pustiirea
Rădăcinile ne sapă

Am uitat de mult că cerul
Ne-a-nfiat prin sacrificiu
Urgisitu-Ţi-am tot clerul
Noi, cei ahtiaţi de viciu

Scrie-ni-se iar trecutul
În istoria uitării
Între fraţi de sânge, Prutul
Plânge malu-nstrăinării

Au sosit maeştrii fricii
Zilnic printre noi sunt. Şi e,

Că pândesc iar veneticii
Trupul ţării să-l sfâşie

Şi tot caută protecţii
Cum o fac de-atâţia ani
La stăpânii lumii, lecţii
Oferindu-le pe bani

Şi tot caută zâzanii
Dacă asta li-i menirea
Că-ntâi cer drepturi şi danii
Să-şi lucreze rătăcirea

Rătăcire care doare
Că ne-a rupt de Tine, Doamne
Cum să smulgi din ram, o floare
Când dau brume şi vin toamne?

Şi mlădiţa nu dă roadă
Dac-o-ndepărtezi de trunchi
Scopul viermelui: să roadă
Lujerele din mănunchi

Ne rugăm la Tine: - Iartă
Noi păcătuim şi veşnic
Cu blândeţea Ta ne ceartă,
Lasă-ne lumina-n sfeşnic!

Nu ne pierde pân-la urmă
L-ai iertat şi pe Manase
Milă dacă biata turmă
Fără de Păstor rămase!

Bate-ne cu îndurare
Nu cum ne bătură zbirii
Fiul rătăcit îşi are,
Bucuria mântuirii!

Zilele-au ajuns atât de triste

Zilele îmi par mult mai sărace
Serile, mai scurte şi mai triste
Mai bine ca fachirii stând pe ace
Decât să cari muniţii la baliste

Suferinţa, un mister sau cheia
Şi la care-ajung târziu
Doar o parte din aceia
Care se coboară în pustiu

N-ai să ştii care e miza

Şi frământul tău e-n van
Doar sicriul şi valiza
Dincolo de paravan

De ce vrei ce nu se poate?
Nu câştigă nimeni luna
Zilele se scurg cu toate
Moartea, vieţii-i e arvuna!

Năzuim mereu câştigul
Pentru-o fire vinovată
Dar ne costă prea mult frigul
Şi prostia, câteodată

Nimeni dintre noi nu ştie
Mâine ce ne mai aduce
Şi se pierd ca-ntr-o pustie
Avantajele caduce

Zilele-au ajuns atât de triste
Serile, lipsite de averi
Trudnicii cu ziua la baliste
Duc în spate tot mai greu poveri

Viaţa-a măcinat orice speranţă

Bună seara doamnă, bună seara
Sper să mă auzi când îţi vorbesc
Ard în mine depărtări ca ceara
Ale căror flăcări mă topesc

Parcă sunt la mii de chilometri
Într-un film al vieţii, panoramă
Să plâng iarba şi cenuşa vetrii
Ca un pelerin ajuns în vamă

Şi privesc cum arde focul
Buturugi de circumstanţă
Neştiute reguli are jocul
Viaţa-a măcinat orice speranţă

Doamna mea de aer, seara bună
Vântului încredinţez aceste şoapte
Am s-adorm privind pe geam la lună
Şi-am să te visez din nou la noapte

Himere

Împrejurui meu doar oarbe
Goluri negre, hăuri mari

Întuneric care soarbe
Păcura din păcurari

Vânt adie dinspre haturi
Lişiţele sunt plecate
Tremur' apele sub zbaturi
Valuri, valuri speriate

Fug fantome prin fereşti
Ca să nu le prindă zorii
Dintr-o carte cu poveşti
Şi cu zâne iluzorii

Doar copiii mai visează
Un imperiu nesupus
Şi în care nici o piază
Gând rău lumii nu i-a pus

Visul

Neştiut periplu visul
În oceanul de mister
Unde s-a deschis închisul
Altei vămi în efemer

Fulger scurt lucind în beznă
Universu-apropiat
Doar inelul de la gleznă
Ţintuindu-te de pat

Eşti aici. Dar şi departe
Dormi. Dar şi călătoreşti
Într-o lume ce desparte,
Cerul de cele lumeşti

Unde este cheia, codul
Netrecutelor trecute?
Alexandre, taie nodul
Funilor revolute!

Leşul sforăie întruna
Sufletul e plin de veşti:
Îţi aduce-acasă luna,
Dar ţi-o ia când te trezeşti

Mi-a bătut în geam lumina
Ochii galeş îi deschid
Purtător mă simt de vină
Pelerin şi apatrid

Prin poarta de intrare, suferinţa

Când ţi se-ntoarce truda văduvită
De speranţa ei însoţitoare
Zadarnic mai rogi păsările să zboare
Cu plasa peste ele azvârlită

Sau poate-i întocmirea rânduită
Ca veşnic să te zbaţi într-o lentoare
Ducând în spate propria-ţi eroare
Mai mult decât căderea în ispită

Adună-ţi deci puterile întruna
Şi roagă-te să aibă apă cerbii
Ascultă noaptea rugăciunea ierbii
Către înalturi când răsare luna
Smereşte-te şi rabdă preum şerbii,
Sau ca vioara când plesneşte struna!

Matadorii

Cine are ticuri ticu'
Bate câmpii veneticu'
Nici nu poate caşalotu'
Să-i oprească el cu totu'
Că-n sărmana bibilica
E ceva? Nu e nimica!
Nici le şade înainte
Că ei au mereu un dinte
Contra celora de sus
Şi tot cer ceva în plus
Fără pic de minereu
Cu lozinci dar şi cu bâte
Şi cu nu mai ştiu eu câte
Şi cu vin şi cu tărie
Cic-ar fi la primărie
Pivniţele cu butoaie
Dacă beau, o fac de oaie
Că n-au lege, se-nţelege
Cine-alege se alege
Doar cu praful de pe tobă
Şi bunica după sobă;
La ce bun lozinci şi goarne
Dacă ei vin să răstoarne
Capitala, matadorii
Doar mânuitorul sforii
Stă-n culise ca Ulysse
Şi aşteaptă uşi deschise

Să dorm

Lăsaţi-mă să dorm, să dorm întruna
Pe canapeaua asta verde
Şi dacă uit, îmi spune luna
Că toată lumea pierde, pierde

La cai pariuri, la câştiguri bani
Circul s-a mutat din stradă-n viaţă
Nici un idol nu mai are fani
Trecem toţi printr-un tunel de gheaţă

E cursa vieţii tot mai grea
Şi tot mai greu la cap ajungi
Milionari de catifea
Sfârşesc purtând costume-n dungi

O lume-n care se răstoarnă
Cam tot ce-am învăţat la şcoală;
Nici un gornist şi nici o goarnă
Să dea alarma, nu se scoală

Mă rup de voi, de restul lumii
Şi-ntr-altă lume cer azil
Măcar atât: de dragul glumii
Păşiţi pe vârfuri sau tiptil

Ci eu în somnu-mi voi avea
Popasuri, visele mai lungi
Cu personalul în livrea
Şi tot bănetul pus în pungi

E viaţa mea într-un imperiu
Cu cheia-ascunsă la vedere
Bătrân orgolios, Tiberiu
Chiar şi murind, voia să spere!

Terapia cu pelin

Dragul meu, ce mi se cere
E să beau pelin, nu miere
Demnitarii vin şi pleacă
De trai bun nu li se-apleacă
Fiindc-au întrecut măsura
Eu sunt bun de dat de-a dura
Ca o nadă, ca o pradă
Anonim de scos în stradă
Când guvernul stă să cadă;
Şi momit cumva cu zgarda
Până când se chimbă garda
La fotoliul ăla-naltul
Pleacă unul, vine altul

Na, că s-a schimbat puterea
Alţii-mpart acuma mierea!
După-atâta tărăboi
Sunt trimis iar înapoi
Şi puţin câte puţin
Tratamentul cu pelin,
Îşi va fi făcut efectul
Reuşita şi defectul
Între două carapace
Beau pelin şi spun că-mi place!

Reverie

E-atâta pace în ninsori
Şi-n fulgii care stau să cadă
Că-şi lasă pasul în zăpadă,
Amprenta, de mai multe ori

Iubita mea cu trup de ger
Înhamă caii suri la sănii
Cu-argint şi zurgălăii. Să ni-i
Mânăm ca nişte mesageri

Priveşte-n jur: poclade albe
Acopăr răni câte mai sunt
Şi se revarsă pe pământ
Lumina blândă-a unor salbe

Coboară îngerii şi-şi lasă
Un strat de pur şi diafan
Şi plângem fiecare an
De răutatea ce ne-apasă

Şi-atâta pace-ncet se cerne
Din înălţimile albastre
Pe triste sufletele noastre
Cu uscăciunile lor terne

Dreptul la visare

Dacă-i vorba de ales
Daţi-mi tot ce mi-aţi promis:
Daţi-mi dreptul meu la vis
Că l-aţi invocat prea des

Daţi-mi liniştele care
Le răpiseră ceilalţi
Când cobori să te înalţi
Stinge vântul felinare

S-a făcut prea multă larmă
C-au să vină gunoierii
Inimă, să nu te sperii
Că tu n-ai permis de armă

Un pikamer ce nu sparge
Nici asfat, nici asfaltite
Leagă nopţile tihnite
Cu o spaimă de catarge

Ce să facem împreună
Când nici singuri nu puteţi
să-i opriţi? Ţiganii beţi
Dau cu vorbe proaste-n lună

Declarăm război la stres
Dar ghişeul s-a închis
Daţi-mi dreptul meu la vis,
Că l-aţi invocat prea des

Mierea puterii

Jos minerii, sus minerii
Asta da, o controversă:
Dac-au vrut mierea puterii
S-a opus partea adversă

Şi ce dacă ar fi fost
Hotărâre contra lui?
Lideru- trecut pe-un post
Muică, de la sunt, la fui

Alţii zic că era bine;
Bine nici pentru duşmani
La răcoare-l mai sus-ţine
Cineva, atâţia ani?!

Dacă-i reuşea sărmanul
S-ar fi bucurat din umbră
Cine ştie, ku-klux-klanul
Dintr-o perspectivă sumbră

Românie, Românie
Azi e pace, mâine nu e
Bine că n-a fost să fie
Că-ţi băteau pe cruce cuie!

La gura sobei

Ceartă vânturile seara
Şi adună dorurile

De pe faţa lumii ceara
Fiecare, zborurile

Arde focul în cămin
Din chitucii noduroşi
Toate drumurile vămii-n,-
-ntr-un pustiu cu pomii scoşi

O pendulă de obsesii
Macină dintr-un olimp
Şirurile de regresii
Dincolo de orice timp

Păsăretul gureş iar a
Prevestit furtuni în stoluri
Peste faţa lumii seara
Adunându-se din goluri

Rimele de exerciţiu

Şi vine clipa cea mai dulce
În după masa benevolă
Când merge insul să se culce
Ca trubaduru-ntr-o gondolă

Şi talmeş-balmeş lasă-n urmă
Atâtea iţe-ntr-un război
Neliniştile care scurmă
Şi-l cheamă veşnic înapoi

Îmi fac pe coaja frunţii semn
Şi de la timp cer armistiţiu
Cu sacu-n spate şi mă-ndemn
Spre rimele de exerciţiu

Abandonez ieşind din priză
Mă ignoraţi şi vă ignor
Lucrând la fiecare friză
Dup-un model interior

Mă răsucesc în aşternut
De câte-o rimă prost aleasă
Şi-mi amintesc că la Iernut
Îşi cată cineva mireasă!

Renunţ atunci la tot ce n-am
Putut să smulg din clipa dulce,
Mă scol din pat şi intr-un ham
Când se duc ceilalţi să se culce

O poveste nu tocmai agreabilă

Plină de ulei pe salopetă
A uitat femeia să mai fie cochetă:
Nu-i mai arde de fard şi rimel
Petrecere, logodnă, inel
Ea cară din târg barabule
cu geanta cât sacul. Şi la uzină
trusa cu scule;
O luptă
mai mult pe moarte decât pe viaţă
Că ne fuge viitorul din faţă
Şi nu poţi să abandonezi
Că ora e destul de târzie
Şi totul are gust de leşie;
Feciorii ne-au urcat pe macarale
Noi am cărat nisipul cu roaba
Şi-au să ne facă de două parale
Că pentru noi plătesc ei gloaba:
Că n-am fost în stare
Să le-aducem acasă o pâine
Să nu se mai scoale cu noaptea-n cap
Nici mâine, nici poimâine
Că asta-i oi viaţă de câine
Să nu ne mai recunoască de taţi
Să ne-alunge-n poveşti nibelunge
În râpe, în peşteri
Că ei sunt meşteri
Să ne dea afară din stup
Dacă altă ieşire nu este
Of, urâtă poveste!

Ce-a de-a doua osândă

Mă agit în somn şi mă frământ
Îngerul m-a găsit vinovat
Cineva da cu mine de pământ
Şi eu mă lăsam dat

Îmi mai amintesc pare-mi-se
Inchizitorii cum stăteau la pândă
Şi în locul odihnei propriu zise
Îmi luam cea de-a doua osândă

Nu găseam motive de protest
Orice condamnare vine de sus
Şi relatându-vă totul, atest
Bucuria de a mă fi supus

Poate că mă urmărea o ispăşire
De care să nu-mi fi dat seama

Aşa cum omului din alcătuire
Îi lipseşte câteodată, teama

Alesul boborului

Papa dulce, papa bună
A crescut de mic mâncând
C-a rămas cu obiceiul
Caşalotului flămând

Dolofan, mai mult gurmand
Zici că l-au umflat cu paiul
C-a-ntrecut în greutate
Şi joiana şi buhaiul!

Calcă rar pe unde trece
Un ales cu greutate
Că se rup toţi pantalonii
În acelaşi loc: la spate

Şi văzând că n-au ce-i face
Că „băiatul” era lent
L-au adus să ne dea lecţii
De civism, în parlament

Numai bani: dolari şi case
Una, două sau mai multe
Că avea acces de-acuma
Şi la sursele oculte

Cu obrazul cât o fleică,
O statuie de osânză
Cu un ochi după slănină
Şi cu altul după brânză

Şi se dă că patrioţii
Lăcrimează ascultându-l
Că se-ntreabă fiecare
De ce nu-i mai vine rândul,

Să-l aleagă cei obezi,
lider. Să-i dea decoraţii
Să nu mai vorbească despre
Suferinzii ăstei naţii

C-am ajuns de râsul lumii
Să ne reprezinte Bebe-
luşul ce se vrea tribunul
Obiditei noastre plebe

Temeri în odaie

Mâna tremurândă
Viforul se-nfoaie
Întuneric, pândă
Temeri în odaie

Benevol osândă:
Slovele pe-o foaie
Întuneric, pândă
Temeri în odaie

Manuscrise claie
Cine-o să le vândă?
Ceaşca ta de ceai e
Pururea flămândă,
Mâna tremurândă...

Vânătoarea critică

Nu e stepă să n-o calce
Pasul lui gingaş, efeb
Dacă alţii vin să-ncalce
Mănătârca lui de gheb

Jinduite câmpuri albe
Şi trofee mai ales
Purtătorii lor de salbe
Şi accesul la succes

Vulpi sau păsări care zboară
Piguini şi elefanţi
Dorul de trofeu doboară
Pantalonii lui bufanţi

La ce bun riscul erorii
Strecurat prin filiaţii
Când contezi pe seniorii
Doamnelor cu multe graţii?!

Că tot scrie şi rescrie:
Pac campania, pac jalba
Şi l-a pus la pălărie
Şi pe împăratul Galba

Nici ofensa. Nici ofensul
Nici retorica majoră
nu-l opresc. Numai condensul
Şi rugina îl devoră

Pârcălabii-i cer tributul

După cum dregătoria:
SRL-ul, împrumutul
Arta lui, oratoria

Că n-a fost sau n-o să fie
La vreun Guiness referinţă
Dacă rupe gardu-n vie,
N-are altă trebuinţă

Tot ce spune, s-a mai spus
Dincolo de orice taină
Că-i stă bine ca intrus
Îmbrăcat în orice haină

N-are lustru ce-i ilustru
Ci, mai mult un handicap
Nu-mi da-n cap dacă te mustru
Că ţii banii la ciorap

Da-n zadar e vânătoarea
Prin pustiuri şi coclauri
Dacă nu-ţi asumi teroarea
Portativelor cu grauri

Din eroare în eroare
Printre brusturi şi făgeţi
Că el ştie să doboare
Şi pe cei mai nătăfleţi

Peste toate mai e una
Că-l răpuse ghinionul
Şi i-a dat cu tifla luna
După ce-a luat milionul

Bani erau dar monumentul
N-a putut să se ridice
Ecologii, ambientul
Protestau c-o să se strice

Avea cal, avea jiletcă
Acceptase primăria
Numai necuratul cred că
Îi furase pălăria

Nu e celui ce decide
Cine urcă azi pe cal
Pus cu susu-n jos un lied e,
Refuzat la carnaval

Şi ce-ai să te faci atunci
Că iar cazi şi-ţi scuturi praful
Să te râdă nişte prunci

Că n-ai cui să tragi perdaful?

Bate vântul, stinge focul
Fuge murgul, cade şaua
A căzut la bursă trocul:
Nu mai ţine cacealmaua!

În zadar asud şi fierb
Puncte de suspans în cronici
Vânătorule de cerb
Şi vocabule de Donici!

Obstinaţie

În fiecare zi mă condamn
să mai cobor un pas
spre adâncul comorii pe care
o presimt în mine

Şi numai în caz de reuşită
coborârea s-ar putea dovedi
un urcuş!

Inventica

Sătul de toţi şi de toate
am inventat o lume a mea
nouă şi plină de armonie
În care însă nici un lutier
nu mă vrea în serviciul lui

Je m'en fiche

Stau cerşetori la colţ de stradă
Oraşu-a ruginit în ochii lor
Varsă noapte păsări mari de pradă
Cu ciocul ascuţit de cositor

Zorile pătrund cu greu în burg
Păşeşte dimineaţa printre gropi
Din care izuri şi miasme curg
Otrăvind aleile cu plopi

Oamenii se văd întâia oară
Fără masca lor de curtoazie
Lucizii, câţi mai sunt, se înfioară
Ceilalţi, se petrec fără să ştie

De undeva se-aude o flaşnetă

Totul pare rupt dintr-un afiş
Cu matinalul pentru operetă
Sub care era scris un: Je m'en fiche!

Hanul amintirilor

Bătrâne hanuri, bolţi cu viţă
De la răspântiile mele
În cari veneau boieri de viţă
Să sorbă vinuri din ulcele

Cu lanuri vii de grâu şi aur,
Cu cai de foc venind din puste
Şi cu hangiţe strânse-n fuste
Răpite noaptea de-un balaur

Cu lăutari cântând în strună
Şi cimpoieri doinind cu jale
Azi plânge vântul în lagună,
Toate nimicurile tale

Un arsenal de amăgiri
O dinastie, iluzoriu
Castelul vostru de ivoriu
Şi decupat din amintiri!

Frigul din culori

În urma iernii a rămas o
Nălucire în păduri,
prin care treci. Şi o înduri
Ca bătrâneţea, Picasso

Adânc albastru. Suverane
Şi largi reflexe ondulante
Pe ape, lişiţe pedante
Vâslesc spre locurile virane

Secătuită de putere
Se duce vara după soare
Cu câte umbre foşnitoare
La vama toamnei i se cere

Şi nici augurii nu mai sunt aceiaşi

M-apasă noaptea ca o pânză densă
Şi năluciri în juru-mi prind să joace:
Mă trage vinul vechi spre poloboace
Cum o plăcere din adânc, imensă

Mai tai când pot elanul cu vreo pensă
Deşi nu mă slăbeşte-un vino-ncoace
Sătul de derizoriu şi potroace
Din ce în ce mai rar la recompensă

Răstălmciri la câte mi se-ntâmplă
În părul alb mijeşte o dojană
Şi merg cu ochii-nchişi spre o capcană
O vână numai mi se zbate-n tâmplă
Precum un zvâcnet dureros şi dulce:
S-au dus augurii vieţii să se culce

Veste, veste, care veste

Aştept de-atâta timp o veste
Eu care nu prea primesc veşti
Iluzii prinse de fereşti
Îmi joacă totdeauna feste

Mă uit pe geam dar nu se-arată
Cu şase cai poştalionul
Şi-mi dă cu tifla ghinionul
Cum mi-a mai dat şi altădată

Mă-mpuţinez întru elan
Şi-mi mor proiecte fără chef
În ornamente de sidef
Pe ceştile de porţelan,

De unde ies sirene mute
La zbenguială-n peisaj
Acolo unde-aşteaptă-un paj,
O excelenţă să strănute

O veste s-o plătesc în aur
Să mă răscumpere de vină
La moara mea fără făină
Ajunse cerşetor Pindaur

O veste care nu-mi ajunse
La îndemână pe pupitru
Recurs de mâine domn arbitru
La tainele ce-mi sunt ascunse

Recursul meu. La el rcurg
Când mă revărs de sastiseli
Că banii din agoniseli
Îi dau pe sfaturi lui Licurg

M-am hotărât: ci mă voi duce

Să-mi adresez o telegramă
Şi fericit s-o pun în ramă
Lâng-un portret de arhiduce

Voi şi semna cu indigouri
Că nu se-admit revendicări
Fac amor „fetiţele”-n parcări
Dar nu semnează-n borderouri

Noapte muzicală

La ora trei se transmit ştiri
Alt buletin este la patru
Şi în antracte, ca la teatru
Muzici de casă cu fachiri

Mă simt şi eu un spectator
Un mic canar în colivie
Şi, suferind de insomnie
Aştept etericul fior

Vin muzicanţi care prezintă
Câte-un tipic şi fac tapaj
Că orice paj îşi vrea un gaj
Şi trag în cer cu câte-o flintă

Rămân cu ochii pe ceasornic
Şi intru ca boxeru-n clinci
Că bate gongul ora cinci
Şi lucrul nu-mi mai este spornic

Îmi trece ziua peste prag
Şi oameni cad din aşternuturi
Cearceafuri albe, roz, cu fluturi
De la balcoane, flutur' vag

Singurătate

Te aştept de un secol
în acelaşi port uitat de lume
sub felinarul de pe dig;
Numai că zidurile s-au surpat,
felinarul s-a stins
şi peştii răpitori îmi dau târcoale
Grăbeşte-te!

Zădărnicie

Cercul de lut dincolo de care

nu poţi trece niciodată
Numai sufletele călătoresc noaptea
pe alte meridiane

Întunecare

Ciutelor sufletului li s-a închis
iezerul de cristal şi toţi braconierii
au căpătat pemise de vânătoare
Copacii mor când rădăcinile
refuză să-i mai hrănească

Oamenii care în copilărie
fuseseră hrăniţi cu miasme
treceau acum din casă în casă,
strângând lumina semenilor

Nocturnă cu poezie

Decupează noaptea ştiri
Periodic ca la şcoală
Zbor' cu aripe subţiri
Literele mici pe-o coală

La popasuri umbre reci
Caravana şi busola
Ca să laşi pe unde treci
Contrafortul şi consola

Împrejur doar aer fiert
Nicăieri se vede oază
Cel mai scump cristal din vază,
În nisipul din deşert

Nimic nou. Şi totuşi parcă
Înventează lumea lumi
Hai potrivnicule-adu-mi
Foarfecele pentru lotuşi

Plânge luna scufundată-n lac

Îmbătrânim cu timpu-n spate
Cămătarii cer dobânzi mai mari
Din cartea de istorie, tătari
Fug în pâlc cu cai pe deşelate

Grindina se-abate peste vii
Şi dezastre peste fiecare
Minciuna altoită pe candoare,

A surpat atâtea temelii!

E ciudată-această amnezie
Fiecare-o altă partitură
Îşi înhamă caii la trăsură
Ora doar plecării, întârzie

Sculptorul acest' cu faţa suptă
Care-şi pune-ncrâncenarea-n daltă
Duce cu himerele olaltă
Şi cu sine, cea mai aspră luptă

Caută întruna doar ce nu e
Printre toate ce i se supun
Toată lumea l-a crezut nebun
Noaptea şi-o afla într-o statuie

În zadar atâta trudă. Iacă,
S-a surpat şi cel din urmă bac
Plânge luna scufundată-n lac
Şi toţi acei ce-o caută, se-neacă

Despre verbe şi proverbe

Atâta larmă-n municipii
Atâta vuiet în cuvinte
C-avea dreptate şi Arvinte
Când rostea doar participii

C-o fi mult sau nu e drept,
Domni cu barbă şi licenţe
S-au tăiat în competenţe
Declarându-l înţelept

Vorba multă goală, puşcă
Puşchea bre, pe limba lui
Dacă tu c-un singur cui
Pui capac la orice cuşcă

Nu te lauzi c-o zăbală
Oricât duce-ţi-s-ar buhul
Replica de aur, duhul
Strică orice învoială

Că scriu prińcipii principii
Pentru oamenii cuminte
După cum şi el, Arvinte
Vorbea numa-n participii

Fotografie de concurs

Convoiul mergea încet
Ca un marş bine pus la punct
Familia şi prietenii îl plângeau
Cu deznădejde pe defunct

De pe terasă un fotograf
Îşi potriveşte aparatul şi ia
Mai multe instantanee căutând
Cu ochii minţii, simetria

Spaţiile goale şi pline,
Asemeni cele albe şi negre
Un profesionist respectă întocmai
Acest cerinţe integre

Carul mortuar îl va scoate
Din clişeu pe parcurs
Şi cu fotografia astfel retuşată,
Va lua premiul întâi la un concurs

Morţii ştiu

Drumul lui trecea prin cimitir
Încă nu se luminase bine de ziuă
Când pleca dimineaţa la lucru
Pe lângă mormintele proaspete şi o

Stare ciudată punea stăpânire pe el:
Cum se întrepătrunde viaţa cu moartea
Fiecare cerându-şi pe rând
De la cealaltă, partea

Stele mai luceau încă pe boltă
Clar-obscurul nu era de ajuns
Să descifreze din atâtea hăţişuri,
Acest mister de nepătruns

Morţii de sub lespezile reci
De care ne e milă şi-i pomenim
Ştiu că fiecare trece la timpul său
Din propia casă, în ţintirim

Sictir

Totul mi se pare derizoriu
Nu mai tresare-n mine nici o fibră
Storc cămătarii aurul din libră
Mai mult decât guvernul provizoriu

Cumulează unii numai funcţii,
Alţii n-au după ce să-şi bea apa
Toată viaţa tragem clapa
Între prepoziţii şi conjuncţii

Ciorile-şi dau rendes-vous pe-un gard
Se poartă azi dezbaterea în plen
Sictirul cârâit într-un refren
Răsună ca un joc de biliard

Berbecii

Miere dulce, slovă veche
E bolnav dicţionarul
Verbul nostru de azi, sec e
Şi ne vine cu mărfarul

Gratulaţi de platitudini
Sau pierduţi în vreun eres
Noi mimăm doar aptitudini:
Cele lipsă mai ales

Cu de-a sila sau cu mila
Procopsiţi în mercenari
Când dă roade camarila,
Creşte preţul la canari

La fel febra, la fel verva
Platnicii trudesc pe brânci
Moare servul, fuge serva
Care-i îngrijea pe ţânci

Dacă tu ştii taina, zi-o:
Cine vântură palavre,
Cine bate apa-n piuă,
Cine spală iar cadavre?

Dacă-i ştii, n-o să mi-i spui,
Dacă-i spui, ajung la beci
Duceţi turma pe gurgui
Şi castraţi-i pe berbeci

Tramvaiul soartei aşteptând

Tramvaiul acesta ciudat
în care nimeni nu îndrăznea să se urce
părea coborât dintr-o mie şi una de nopţi,
din Fatima, sau alte povestiri turce

Linia lui tăiase oraşul în două:
oprea la semnal şi pornea gol din staţii
să aşteptăm un altul, spuneau oamenii
cu tramviul acesta, călătoresc doar condamnaţii

Noi nimerisem în părţi diferite
despărţiţi de o cale ferată
cine se urcase neştiind în tramvai,
nu mai venise înapoi, niciodată

Alţii, plictisiţi să mai aştepte
urcau totuşi, cazuri particulare
supăraţi că tramvaiul lor întârziase
de când se născuse fiecare

Asemenea şi noi aşteptăm
inima nu ne dă ghes să urcăm încă
tramvaiul vine, opreşte, porneşte
trăgând după el, o noapte adâncă

Reverie

Şi vin din nou după amiezi
Cu dor de ducă şi zăpezi
Pe care domnule ministru
Mi le voi trece-ntr-un registru
La fel precum o recompensă
La neputinţă şi ofensă;
Şi iar dorinţi nedesluşite
Vin datorii să şi le-achite
Amiezi în care amintiri
Predau ţinutul la fachiri
Ce se-ngrijesc numai de dări
În fiecare ins, cărări
Trasează hărţi necunoscute
Pe care-apoi vânează ciute,
Străini, de dincolo de mări

Se umple lumea de neologisme

Trăim mai abitir seisme
Decât în vremile primare
Se umple lumea de neologisme
Şi limba romilor, dispare

S-a resemnat Veneţia din veac
Şi sfinxul moare cu-ncetinitorul
Curg relele ca dintr-un sac
Şi nu ştim ce ne-aduce viitorul

Suntem de stele mai aproape
Dar şi mocirla e cu noi
În care vin să ne îngroape
Străini cu sufletele sloi

Se poluiază mările de oameni
Se sinucid balenele pe maluri
Se vând în stradă false idealuri
Şi nu mai ai cu cine să te-asameni

A intrat deşertul în oraşe,
Pătrunde-n casă şi pătrunde-n noi
Dincolo de templele incaşe,
Se profilează chipuri de strigoi

La bursa neagră numai droguri, arme
Copiii lumii nu au calorii
La cârma vieţii noastre, alt jandarm e
Şi noi elaborăm doar teorii

Unul după altul, cataclisme
Mâine ce ne mai aşteaptă oare?
Se umple lumea de neologisme
Şi limba romilor, dispare

Confesiune

Stimată doamnă, astăzi vin
Ca cel din urmă pelerin
Cu care se încheie-un şir
De aspiranţi la cimitir
Dintr-un ţinut îndepărtat
Pe care scribul a uitat
Să-l mai aştearnă pe papirus
Cu bătăliile lui Cirus,
Să cânt o odă demodată
Pe lira mea dezacordată
Şi să vă fiu contemporan
Un ceas, o lună sau un an
Când mă voi duce îndărăt
Cu gene albe de omăt
În neştiute emisfere
Nedesluşit dintre mistere

Amurgul urmează tainice rute

Domnul acesta cu glasul duios
Care coboră dintr-un mister
Îşi cântă dorul pe-un fluier de os
Şi vagi amintiri din cadrilater

De unde vine? Încotro merge?
Cetăţile toate porţi îşi deschid
Cânt de fecioare zboară şi şterge
Urme de lacrimi pe fiece rid

Străbate fiorul serile burgul
Păsări albastre în ronde volute
Polenul pe aripi poartă. Amurgul
Urmează de veacuri tainice rute

Vin berzele

Priviţi: vin berzelede aur
Miroase-a desprimăvărare
Şi trec înot făcând cărare
Deasupra bălţilor cu plaur

Răsare soarele cu dinţi
Şi bănuind ce-o să se-ntâmple
Subţire, sângele din tâmple
Pulsează-n venele fierbinţi

Se-ntorc din iarnă vag, păduri
Musteşte-n ţăr'nă firul ierbii
Din porţelan curat vin cerbii
Fragili, în ropot de trăsuri

O filă-ntoarsă: letargie
Dintr-o vasală hibernare
Primim în trupuri numai care,
Umplute vârf cu energie!

Vin berzele să-şi scrie-n piatră
Elogiul lor într-o speranţă
Ca o sublimă alianţă
Cu strămoşeasca nostră vatră!

Pescuit cu ghinion

Câte ace, carapace
Prind din copci a se desface
Nici o ştiucă sau caras
Mai bine şedeam acas'
Doar o gherlă printre noi, că
Zboară prin porumb, porumbe
Gardienii făcând tumbe
Dau alarma cu ţignalul
Să vezi cum începe „balul”:
Undiţele şi permisul

Amenda şi tot dichisul;
Văleu muică, văleu doică
Gloabele plătite-n doi, că
De acum şi până pe
Cin'şpe, nici de itebe
Nu-mi rămâne o para,
Asta, asta-mi trebuia!

Oricât de greu

Nu strivi niciodată un bob de rouă:
în el se vede cerul
Îngreunaţi-mi drumul,
puneţi-mi impozit pe speranţă,
dar nu mi-o luaţi!

Pământul promis

Nisipul arzând tălpile fierbinţi
mers misionar, orizontul scrutat
mereu îndepărtându-se

Ochii minţii cercetând dincolo de orizont,
ţara poeziei aşteptându-i pe cei chemaţi

Scara din întuneric

Domnul în redingotă verde
Îşi vinde ultimele cărţi
Un covrig costă trei sute de lei;
Îndepărtată de ţărm,
scoica îşi pierde ecoul
Îndurerat de moartea prietenului,
continuase să-i scrie toată viaţa
În spatele fiecărei statui,
se ascunde un atentat
Cartea aceasta pe care o citeşti
este chiar viaţa ta
În fiecare întuneric,
se află o scară

Să nu ne grăbim

Apăruţi din cele mai vechi timpuri,
detractorii nici astăzi nu se grăbesc
să părăsească scena

Ceea ce nu înseamnă

că ei ar fi indispensabili

Iubire

Lasă-te mângâiată de adierea zefirului
şi îmbrăţişează-mă:
eu sunt imaginea ta din oglindă

Bătrânul soldat

Târa după sine un lung şir de omoruri;
în cartier fiecare îi oferea ceva de băut
şi se ferea constant din calea lui

Flaşnetarul

Avea câte o zodie pregătită
pentru fiecare dintre noi
El sta la intersecţie de la începutul lumii
dar nu toţi îl vedeau

De la cauză la efect

La ora când culegem nucii
Îşi leagă în piele cărţile, ducii
Orice pas, o potenţială cursă a destinului
Coborând de pe soclu,
statuia se pierduse în anonimatul străzii
O mină de întrebări
pentru enigma unui răspuns
veşnic în apropierea noastră
Ce folos că primejdia e bună,
dacă paza e rea?
Pentru prostia capului,
mănâncă bătaie spinarea
Ieri a căzut în curtea domnului învăţător
o bucată de satelit omorându-i soacra şi purceaua
Norocul lui că purceaua era asigurată

Necunoscutul

În camera bătrânului
amintirile fac să scârţâie parchetul
În fiecare zi când lipsesc de-acasă
mă caută un necunoscut cerându-mi
să ne întâlnim la o adresă
care nu există
Cea dintâi ninsoare,

destinată rănilor pământului

Ingeniozitate

În misiunile cele mai primejdioase
era trimisă muma pădurii
care scăpa, treaba ei cum,
detecţiei radarelor

Întâlnirea

Crepuscul blând de octombrie
pe aceeaşi bancă în parc
unde îmi depăn amintirile
la capătul podului care se strânge
dureros ca un arc

Podul meu, ultimii paşi
copil îl vedeam grandios ca un curcubeu,
adolescent ca o redută;
Acum ne privim stânjeniţi:
linişte gravă, ca o notă acută

Frunză galbenă de tei
căzută pe genunchii mei;
Tăcere, tăcere acum:
amândoi avem acelaşi drum

Natură moartă cu personaje vii
şi final neaşteptat

În pauza de prânz îngrijitoarea
îşi soarbe cafeaua cu paiul;
un porc hămesit i-a smuls paiul
şi a fugit cu el în gură

Momentul adevărului

Când a devenit matur şi a văzut
că nu ştia să facă nimic,
a vrut să se sinucidă dar şi-a zis
că asta nu e o soluţie de durată

Nebună, nebună

Sună ceasul. Mă desprt
De morfeu cu milă

Şi-am să fug în târg să-mpart
Lene de prăsilă

Abandon de vise
Pe un colţ de pernă
Ziua asta mi se
Pare mie ternă

Forfotă şi zarvă
Străzile inundă
Vai de biata larvă
Barca se scufundă!

Toţi pe culoare
O pornesc în fugă
Unii din eroare
Dau de-o buturugă,

Mersul le răstoarnă
Cad în câte-un ghimp
Peste tot o goarnă,
A lipsit la timp

Şi mă bate gândul
Cum să scap de viciu
Când îmi vine rândul,
Fuga de serviciu

Toată ziua bună
Ne cântăm în strună
Bate apa-n piuă
Lumea de nebună

În folosul cui
Risipind adună
Că-ţi vine să spui:
Nebună, nebună!

Scrisoare târzie

Stau acasă doamnă
Şi privesc cum bate
Ploaia mea de tomnă
Lucrurile toate

Ca o nălucire
Coborând din vis
Peste-ntreaga fire
Pusă pe-un abis

Oameni cu umbrele

Searbăd sacrificiu
Uzi până la piele
Se duc la serviciu;

Nu merg nicăieri
Stau ca-ntr-o cutie
Cheltuind averi
De melancolie

De aceea doamnă
Gândul mi se-abate
Înspre-o altă toamnă
Singura din toate,

Blândă şi domoală
Printre ani abrupţi
Când mergeam la şcoală
Cu bocancii rupţi,

Într-un sat aproape
Dar rămas departe
Vis furat de ape
Dintr-o altă carte

De aceea doamnă
Am prins să vă scriu
Cu lacrimi de toamnă
Atât de târziu

Eu, neştiutorul

Ce-am primit avere
Toată-am cheltuit-o
Fără ţel şi vrere
Şi n-am intuit o,

Cale de salvare
Nici vreun compromis
Ci de fiecare
Dată, ce-am avut de zis

A fost să mă sperii
Dând cu băţu-n baltă
Stelele puzderii
Luminau olaltă

Nici nu mă mai miră
Câte mi se-ntâmplă
Sacadat respiră
Ornicul din tâmplă

Unde-mi eşti juneţe,
Unde, idealuri?
Azi îmi dau bineţe
Buruieni pe dealuri

Îmi rămâne însă
Şansa, cea de-a doua
Toată darea strânsă
S-a topit ca roua

Plângi? Poate te bucuri
Cine le împarte
Din puţine lucruri
Tuturora parte?

Plâns ori satisfacţii
Zilnic efemerul
Se coboară-n fracţii
Diluând misterul

Dintre câte poate
Lecui izvorul,
Martor sunt a toate
Eu, neştiutorul!

Între ziduri

Goarnă, goarnă ce răstoarnă
Ţipete ca nişte ciori
Şi la ora cinci le toarnă
Din soldaţi în închisori

Fugiţi vise, bidineaua
Mătură cu decibeli
Uite ziua cum e neaua
Şi iar mor aristoteli

Unde eşti mamă şi tată
Ochii plâng pe-o uniformă
Dintr-o poză înrămată,
Plânsul vostru n-are normă

Unde suntem noi şi voi
Cine pe cine desparte
Că visez numai strigoi
Care scriu şi citesc carte?

Nu mai plângeţi tată, mamă
Nopţi de veghe fără rost
Chiar când lumea se destramă,
Gardienii sunt la post

Goarnă, goarnă ce răstoarnă
Ţipete ca nişte ciori
Şi la ora cinci le toarnă
Din soldaţi în închisori!

Of, lume

De nu te-ai mai ocupa lume de mine
C-ar fi rău dacă mi-ar fi mai bine
Fi-mi-ar fi şi bine de-atât rău
Nu-ţi mai bate pentru mine, capul tău
Că nu-ţi stau în cale la nici un proiect
Microscopul tău însă, e defect:
Ai lăsat în urmă prea mulţi nătărăi
Ce te fac de râs
Te vezi în oglindă dar nu spui nici pâs
Păi...
Habar n-ai câţi oameni suferă şi-ndură
Da-i recompensezi dor pe cei ce fură;
Lasă-mi dar condiţia în pace
Vreau linişte să am sub carapace
Eu sunt fragil ca un reflex
Un don Quijote pe-o mârţoagă
Averea mea-i o terfeloagă
Dar nu mă pune la index
Să nu faci ca alţii privind înapoi
Că vine judecata de apoi
Şi-n loc să spun eu: vai de mine,
Nu te mai spală nimeni de ruşine!
Fugi isterie, că n-am vistierie
Decât natura moartă şi-un strop de apă vie
Un umil bordei şi-nsemnele de grai
Eu după moarte cer cartelă pentru trai!

Lume naşte, lume moare

Ascultaţi cum varsă luna
Doniţele ei cu aur
Somnambul cântec de graur
Bronzurile-mbracă runa

Cărţi în rafturi rânduite
Sarostele-n manuscris e
Câte turnuri, câte Pise
Poliţele poleite

Zgomot surd iscat de valuri
Şi purtat de alizee
Început de epopee

Şi de punte peste maluri

Lume naşte, lume moare
Într-un cerc. Sau o spirală
Înălţată cu migală
Şi ascunsă într-o floare

Dor de dor

Bate vântul
Frig în oase
Numai cântul
Ne rămase

Bate vântul,
Cade moina
Numai plânsul,
Numai doina

Vântul, valul
Soarta grea
Şaua, calul
Iarba rea

Hai femeie
După trebi
Ce-a fost, ce e
Să nu-ntrebi

Vise, vise
Bani şi glorii
Paradise
Iluzorii

Frunză verde
Merge vestea
Că le-om pierde
Şi pe-acestea

Bate vântul
Şi-şi ia partea
Numai cântul
Numai moartea,

Doar nebunii

Viaţa doamnă nu-i aşa cum vrei
Să mergi cu sacul la umplut
Un obuz ca un abuz
Va cădea mâine la trei

Şi-ai să vezi că din tot vraful
Se alege numai praful
Şi pe nimeni n-a durut
Şi-o s-o luăm de la-nceput;
Viaţa doamnă, e o luptă
Fără milă, fără legi
Şi nu ştii cu ce te-alegi
Că e zilnic mai abruptă
Fiecare pentru sine
Lasă-n urma lui cadavre
Şi frumoasele palavre
Numai cât să-i fie bine
Poţi să suferi, poţi să speri
Jinduind la primăveri
Doar nebunii fără scuturi
Mai aleargă după fluturi
Cât mai poate fiecare
Şi se-mbată de culoare

Mama

M-am visat din nou copil
Tu mă mângâiai pe plete
Clipele zburau încete
Furişându-se tiptil

Dulce muzică de sfere
Între cei de sus şi noi
Că puteam doar amândoi
Să zburăm de ni s-ar cere

Unde eşti tu, maica mea
De te caut doar în vis:
Într-o floare de cais
Sau în pulberea de stea?

Tu în cer, eu pe pământ
Lumea spune că-s bătrân
Clipele care-mi rămân
Spune-mi tu câte mai sunt?

Că tu treci în amintire
Şi eu tot mai pierd iluzii
Andaluzii, Andaluzii
Cimitire, cimitire

Poate-ai vrut să-mi dai de ştire
Doar prin câteva aluzii
Că la vremea lor trec duzii
Din livadă-n cimitire,
Din livadă-n cimitire

Voie, vie, fără voie

Nici un tânăr fără armă
Nu mai vrea prin somn să-mi treacă
Junii eteraţi în geacă
Ies prin ziduri prin cazarmă

Fără gest, fără simboluri
Într-un târg de cafenele
Şi umplut cu şuşanele
Despre crime şi violuri

Totuşi cineva magistre
Îşi alege dintre vise
Pe acelea cu permise
Şi le scrie în registre

Dar noroc că-mi bate-n pleoape
De departe venind ziua
Ţesătorii-albesc dimiua
Limpezită-n multe ape

Noaptea-n ţăndări mi se sfarmă
Mă opresc din scris şi iacă
Junii eteraţi în geacă,
Ies prinziduri din cazarmă

Plânge Domnul pentru noi

Ploaie molcomă, tihnită
Ca o binecuvântare
Norii lacrimi trec prin sită
Şi ne plâng pe fiecare

Am ajuns şi trişti şi goi
Melancolici ca o stanţă
Dă-ne Doamne, drept la ploi
Ca la ultima instanţă

Am ajuns de tot bicisnici
Că ne pierde rătăcirea
Dacă nu Te-duri Tu, nici
Nouă nu ne-ajută firea

Milă pentru noi; ţărâna
Trage-n jos la ce-i al ei
Şi nu luăm cu anasâna
Zborul de la porumbei

Ploaie molcomă şi caldă
Plânge Domnul pentru noi
Lacrima care ne scaldă
Pe cei trişti, flămânzi şi goi

Bătrân ca un pustiu

Rău e Doamne, că nu pot să plâng
Copil fiind, plângeam ades
Baierele inimii mă strâng
Din futuni, nu mai ajung să ies

Totul mi se pare mai anost
Parcă vin dintr-o călătorie
Bătrâne santinele mor în post
Uitate de un veac la datorie

Milă pentru cei care târziu
Ies din labirintul de pavane
Mă simt bătrân ca un pustiu,
Prin care nu trec caravane

Pierzător din oficiu

În jocul acesta de şah
Eu pierd la orice mutare
Mai mult ca o fugă de Bach
Uitată de-un veac în sertare

Eu sunt pierzător din oficiu
Şi nu mai mizez pe câştig
De-o viaţă mă plimb prin ospiciu
Momâie de zdrenţe şi frig

Cine doarme

Cine doarme, nu adună
Noaptea pulbere de lună
Nici iluzii pentru vise
Nici combustia ce i se
Pierde printre degete
Mai bine să pregete
În sughiţ şi-n aşternut
Dacă-şi ia cu împrumut
De la moarte un avans
Somn şi veghe: un balans
Azi în pat, mâine-n sicriu
Omul mort de când e viu

Iarnă

Ninge iar cu bolovani de vată
Ninge ca-ntr-o mie de poveşti
Că ziua se scurtează dintr-odată
Şi noi ne zgribulim lângă fereşti

Şi-o să luăm caloriferu-n braţe
Şi-o să-l plătim mai scump că ne e frig
Firea noastră-a celor vinovaţi, e
Ciudată dacă toate mă intrig'

Ninge ca-ntr-o iarnă absolută
Dintr-un cer de care ne e teamă
Peste viaţa noastră în derută
Şi oprită pentru-o clipă-n vamă

Vizavi stau doi bătrâni privind
Poate că gândesc la fel ca noi:
-Uite colo alţii cu ce jind,
Îşi cheamă amintirile-napoi

Cauză şi d-efect

Bustul directorului care vorbea legănându-se
se vedea în cristalul biroului
ca un hopa-mitică

Asemănare şi deosebire

Un căruţaş îşi bate calul
alt căruţaş îl bate pe primar;
după atâta năduf,
primul doarme seara acasă
iar celălat la răcoare

Nedumerire

Condamnat la o perpetuă rătăcire,
n-am putut defini niciodată
culoarea ochilor tăi

Chipul luminii
zugrăvit pe aripile fluturilor
în scurta vară fierbinte

Vezi, iubito?

La despărţirea noastră florile plângeau
cu o bucurie greu disimulată
iar crocodilul de la grădina zoologică
a intrat în refuz de hrană

Mereu şi mereu

Încotro curge fluviul acesta
Şi pe unde se întoarce el îndărăt?

Desenaţi degrabă antifluviul său
pentru restabilirea echilibrului

Secretul Sfinxului

Pe promontoriu
bătrânul sta de vorbă cu infinitul
În fiecare piatră,
doarme un şarpe încolăcit
Accesul la lumină se obţine prin străduinţă;
Speranţa, rugăciune, credinţa
Accesul la întuneric se obţine fără efort

Viaţă

Jucător la ruleta
la care nu câştigi niciodată
Supravieţuirea prin mortificare
Diavolul armurier - coşmarul lui Puşkin
Pe clopotar nu-l iubeşte nimeni
Judecă-te cu ochii tăi
apoi cu ai semenilor
Din orice punct se poate înălţa o verticală
Spuneţi călătorilor să coboare:
Vaporul acesta nu va ajunge la destinaţie

Truda perpetuă

Râul secase de mult;
roata morii continua
să se învârtească în gol

Deşi ştia că nu-şi poate îndestula
toţi copiii, omul pleca zilnic
să-şi trudească pâinea

Inocenţa lumii

În nopţile de decembrie senine
ningea duios cu balerine
Numai Albă ca zăpada fusese nada
pentru prinsul zmeilor
de zăpada mieilor
Întunericul nopţii se topeşte în zi
inocenţa lumii coboară în copii

Renaştere

Stelele moarte
coborând printre noi
şi căutându-şi lumina
în ochii copiilor

Neputinţă

Când vedeţi murind
fluturi albi pe colină
plângeţi de vină

Atâta frig

Toamnă de brume, clopote-n dungă
viaţă cârpită, gaură-n pungă

Drumul către seminţe

Dintr-o multitudine de drumuri,
Unul singur duce către izvor

Dacă veţi ajunge la seminţe,
îi veţi întâlni pe regi
stând cu capetele plecate

Acolo se rosesc sentinţe
pentru cele mai îndepărtate galaxii

Asemănare şi deosebire

Un om - o faţă
o medalie - două feţe
alt om - mai multe feţe

Obsesii

Ultimele frânturi de vise
completează mozaicul
Sufletul se întoarce din pelerinaj
O mână nevăzută şterge imaginea
de ansamblu
Sună ceasul
Dacă tot te-ai trezit,
du-te la serviciu!

Din timp în timp

Iubito, mi-e dor e o înfrângere
de o înfrângere răsunătoare
în mijlocul căreia să-mi instalez cortul

Cocorii amintirii

După amiază colilie
Cu caligrafieri incerte
Când ani trecuţi vin să mă certe
Pentru consumul de hârtie

Abandonez. Şi mă-nstrăin
De albe nopţi şi zile stranii
Când vin planete de uranii
Şi iau din viaţa mea tain

O letargie care doare
O doză de venin subţire
Cocori venind din amintire
Reclamă dreptul la eroare

Cutia cu delicii

Totul numai artificii
Şi discordia Pandorii
Că se-ncaieră actorii
Pe cutia cu delicii

Şi decorul, o părere
Recuzita, numai trucuri
Câte lucruri şi buclucuri
Ni se-agaţă de vedere

Mai rămâne un acces
Pe o linie secundă
Şi ca peste tot abundă

Favoriţii de succes

Loterii şi ghinioane
Agresându-te ridicul
Într-o luptă cu nimicul
Lighioane, lighioane

Solstiţiul de iarnă

În jurul nostru numai noapte
Când mor şi ultimele şoapte
Din suflete şi încăperi
C-un veşnic dor de primăveri;
Din toate, ziua cea mai scurtă
Adună vânturile-n iurtă
Pe zgribuliţi pe lângă sobe
Şi prin ungherul soartei, cobe
De mâine domnul întuneric
Se subţiază pe generic
Îşi leagă iarna gerul, claia
Şi luminându-se odaia
Să daţi cu tifla nopţilor
Să se prăvale-n bezna lor
Că de la ele ne vin toate
belele. Că nu mai poate
Să le ridice omu-n cârcă
Emblema nopţii e o hârcă!
Binecuvântă primenire
De ne coboară în privire
Din cer pe-o geană de lumină
Speranţă pură şi divină!

Închisă-i poarta la castel

Sătul de viaţă. Care viaţă:
De cea trăită? Sau de restul?
Că-mi port în orice dimineaţă
Pe toate drumurile lestul

Şi rătăcit nu mă găsesc
Între ce-aş vrea şi-ntre ce pot
Ci toţi mă cred un idiot
Ce mi se cere, să plătesc

Şi mă supun. De ce n-aş face-o
Dacă-mi lipseşte-alternativa
Recoltă câtă-aveam în saci, o
caut. Măcinată-i stiva

Mă umplu de regrete anii

Când ai tot mai puţini în faţă
Şi soarta nu te mai răsfaţă
Iar paşii-s grei: ca bolovanii!

Şi iar mă-ntreb care mi-i rostul
În angrenajul verosimil
Sinteze care nu le-asimil'
Că nu mai sunt acelaşi, fostul

Dar n-ai unde să faci apel
Şi nici motive de clemenţă
Să mergi într-o audienţă:
Închisă-i poarta la castel!

De unde vii senior Spinoza?

Eta, meta, metamorfoza
De unde vii senior Spinoza
Într-o trăsură cu doi cai
Din Baleare sau Hawaii
atât de trist? La noi e frig
La bursă şi-n academii
Se bate lumea pe-un covrig
Îmi pare rău şi tare mi-i
O ciudă că pe internet
Te-am fost zărit într-un cochet
Stop-cadru numai cu reclame
Şi cu desuuri pentru dame!
Că noi trăim fără complexe
Şi ambigen, şi fără sexe,
Pudoarea stă la garderobă
Credibilă, minciuna-n robă
În fiecare zi prezentă
A devenit omnipotentă
Şi-n orice maladie, doza
îşi joacă rolul. Dar priviţi
Cum trece trist senior Spinoza
Cu ochii împăienjeniţi
De două lacrimi tansparente
Cum două cercuri aparente
Se suprapun şi coincid
Deşi le mai desparte-un zid -
Alunecând pe-un portativ
Şi absolut şi relativ

Se dă lumea în scrânciob

Vorbeşte presa despre drepturi
Mă rog, acesta-i dreptul ei
Îndreptăţite-n câte piepturi

Nemulţumiri se strâng temei

Greve, mitinguri, zaveră
Incitàţii, incitaţii
Peste tot, o filieră
Zeii soma beau. Somaţii,

Nimeni nu mai ţine seama
De la Cotroceni în jos
Dacă teama sau doar zeama
Ne-a-ntors minţile pe dos

Peste tot e câte-un clinci
Când se-ocupă o uzină
Cu pancarte şi lozinci
Şi canistre cu benzină

Geme ţara de avarii
Spor în nici un fel de fel
Dacă noi vrem doar salarii
Şi la muncă n-avem zel

Drepturi, drepturi, numai drepturi
Că tot cei şi numai iei
Câte ofuri strâng în piepturi
Toţi acarii din Carei

Că plătim la oale sparte
Nu ştiu cin' le-a făcut zob
Şi de dragul cărei arte
Se dă lumea în scrânciob

Concert

Patrea-ntâia numai graţii
Partea-a doua, molto vivace
Că se opreşte şi tramvaiul între staţii
Şi violoncelul tace

Numai dirijorul solemn
Îi dă unui solist cu bagheta în cap
că era de lemn
şi acesta atacase uvertura
prea violent şi la trap

Cucoanele din rându-ntâi
Fiecare cu câte un evantai
Unul de la Paris, altul de la Versailles,
Scot câte-un oftat languros
Din creştet până la călcâi:
Vai ce frumos, vai de frumos!

În rest orchestra marşează:
Lasă dom'le că merge oricum
Aici nu e nici o Scală. Şi noi
Plecăm după amiază la ploi-
-eşti. La un spectacol de gală

Numai compozitorul postum
Îşi trage palme că ei trişează,
Trişează antum

Ultimul sigiliu

Reverie, reverie
Cu noctambuli la domiciliu
Şi timbre de melancolie
Cu locul liber de sigiliu

Cu clipe grele de restrişte
Şi testamente pentru fluturi
Prin care nu pot să se mişte
Oştenii Romei fără scuturi

Cu visători care-şi pun viaţa
Într-o teribilă balanţă
Şi care-ntâmpin dimineaţa
Rupând din sine câte-o stanţă

Cu taxele pe insomnie
Şi doi stăpâni care-şi cer partea
Chitanţa de la primărie
Şi-abia întrezărită, moartea

Cu metronomuri speriate
Şi-un bâzâit de viespe de
nelinişte. Ducând cu toate
Spre câte-o rece lespede

Reverie, reverie
Cu vechi citate din Virgiliu
Şi clipe care te îmbie
Să rupi şi ultimul sigiliu

Noaptea mea

Această linişte ce cheamă
Înţelepciuni care-au mai fost
Tranşeea mea, un avanpost

În care nimeni nu dă iamă

Câştigă clovni la bacara
Averi de fum şi de argilă
Şi plâng că ţi se face milă
Statuile de mucava

E noaptea mea. Sosesc şi plâng
Din mari feude emisari
Şi despre care comisari
Cer informaţii. Şi le strâng

Palmieri străjuind

Priviţi cu grijă palmierii
Străjuind la vânturile din sud
Cum plânge noaptea seva şi-o aud
În adierea primăverii

Cum trec deasupra zboruri caste
Printr-un ţinut împovărat
din mit în mit. Adevărat
Şi-n tot itinerariul vast e

Îmi exilez de frica lumii
Pe ţărmuri leneşe emoţii
Unde-au lăsat şi ostrogoţii
Zigzaguri largi pe faţa humii

Acolo dorm legende care
Mai dăinuie în câte-un grai
Palpând ca-n alfabetul Braille
Între mistere şi eroare

Acolo-un domn bătrân şi calm
Chimist, cercetător cu sprayuri
Îi storcea ziua de uleiuri
Şi făcea bombe cu napalm

În umbra lor ades vin fete
În primăvara vieţii coapte
Cu ochi de jar şi păr de noapte
Ca în reclamele helvete

Adâncă pavăză ori scut
Şi bun liman pentru corăbii
Din larg se văd ca nişte săbii,
Pe care zeii le ascut

În pierdere de teren

La bursa vieţii mor cocorii
De-o molimă necunoscută
Din care lumea împrumută
O teamă când se-arată zorii

Şi semne mari de întrebare
Coboară lent din depărtări
Când trenurile cer în gări
Permise de la semafoare

Iar cel ascuns în noi, acuză
Un dor de ducă în priviri
În burguri, cârciume, fachiri
Desculţi, pe cioburi se amuză

Ţese-ni-se pânza vremii, ţese

Îmi trec zile care mi le
Torn în ciutură şi-atât
Nu mai scriu pe pietre mile
De strigoi şi de urât

Noaptea plouă cu truisme
Ierburi care cresc în jos
Sub lentile crap' de pisme
Zmei urâţi ce mor frumos

Renaştere

Soseşte primăvara calm
Prin galeriile subtile
Din care urcă greu, tactile
Influorescenţe de napalm

Ci eu ştiind ce-o să se-ntâmple
Voi fi părtaş la un extaz
Şi fiecare după caz
O simte cum palpită-n tâmple

Batalioanele de nori
Şi galioane, caravele
Se-ntorc din ţările rebele
Şi jefuite de splendori

Iau liftul şi adânc cobor
În rădăcinile de lemn
Îmi fac la inelar un semn
De recunoaşere şi zbor

E primăvară. Şi sublimă
Transcende ultima speranţă
În haina ei de cutezanţă,
Anatomii şi pantomimă

E primăvară pe pământ
O Doamne, cât e de curată
De parc-o văd întâia dată
Şi-aud cum urcă sevele cântând

Domul

lucrarea noastră este ca un dom
cum ar spune demostene atom
a-tom a-toma şi a-tomii
că nu ne mai cresc rizomii
nici măcar prin iarba deasă
din cauza păcatelor care ne apasă
că zgâriem picturi celeste
ca un lest ca nişte leste
de pe ziduri într-un templu
de exemplu eu contemplu
toată viaţa mea o taină
tu vii şi mă tragi de haină
că-n jurul nostru-i o tăcere ciudată
şi trasparenţele nu se mai leagă
noroc că-mi vorbeai la urechea-aia bleagă
te rog să nu mai faci asta niciodată

priveşte cum plânge prin colţuri lumina
ne-arată cu degetul a noastră e vina
răspunde tiberiu zi de ce taci
cum să contruieşti un imperiu
cu oameni opaci
pe care plumbul îi trage în jos
păcatele mele păcatele tale
după legea atracţiei universale

în loc să fim uşori cum e fulgul
noi ne ducem la fund că noi suntem vulgul
că ăsta e omul
că ăştia sunt ohmii
vezi de ce refuză să-i mai hrănească
rizomii?

Lumini şi umbre

O umbră puternică de la o lumină puternică
Adevărul – singura lumină fără umbră
Cine sponsorizează întunericul?

De la înfrângere la victorie
nu e decât un pas
Din fundul prăpastiei, piscul se vede mai înalt:
Îndrăzniţi, domnilor!

Imagine fugară

Lacrimile vremii în florile brumei
Clipa fără seamăn dintre noapte şi zi
Oile, nemişcate ca nişte pietre de istorie
Ciobanii, asemenea ca nişte stâlpi ai veşniciei
Autobuzul cu deţinuţi trece mai departe

Cauză şi efect

Rădăcinile ierbii scormonind
în fiecare dintre noi

Din ce în ce mai singur
în mijlocul tuturor

Te-am recompus cu fiecare gând
te-am închis în fiecare vers,
până te-am uitat definitiv

Punere în gardă

Delatorii întinând locurile pe unde trec,
aerul pe cre îl respiră,
oamenii pe care îi ating

Duhul iubirii purificând totul,
restabileşte echilibrul

Avertisment

Bătrânul cerşetor murise
rezemat de far
Nu vă aventuraţi
astăzi în larg!

Alternanţă

Harnicul tocilar lucra fără întrerupere
de dimineaţa până seara
şi când termina de tocit,
se apuca de... pilit

Unde dai şi unde crapă

Un câine şi-a muşcat fără veste stăpânul;
instanţa a dat câştig de cauză părţii vătămate
şi a dispus evacuarea agresorului
Câinele a rămas fără locuinţă iar stăpânul lui
neputând deţine conform legii două proprietăţi
şi aflat sub presiunea opiniei publice,
a cedat locuinţa sa patrupedului, iar el s-a mutat
în cuşca acstuia de unde mârâie şi latră
fără discernământ la absolut toată lumea

Reculegere

Ascultaţi noaptea cum plâng
lucrurile împrejurul nostru
iubirea – niciodată deajuns împărtăşită
Smereşte-te la intrarea în sanctuar
melancolia curge din felinarele nopţii
parcul răvăşit de vânturile toamnei,
refuzându-i pe îndrăgostiţi
Acelaşi bătrân sprijinit în baston
căutându-şi amintirile
printre frunzele moarte;
Una din ele i s-a oprit în palmă

Reflexe, reflexe

Condamnat la exil
în mijlocul cetăţii

Ziduri groase, porţi închise
evadarea înăuntru

O viaţă de trudă
pentru un dram de adevăr

Recunoştinţă

Aţi dărămat zidurile cetăţii
şi cu pietre în mâini
l-aţi întîmpinat pe aducătorul păcii

Autumnală

Burniţă timpurie
lişiţe în zbor

trestii pe lac

Pastel

Mori de vânt
vârtej de frunze,
dor de Quijote

Masca de ceară

Am luat chipul tuturor celebrităţilor lumii;
al geniilor şi al celor mai odioşi criminali;
Pe al meu însă l-am uitat
Seara, mă topesc
la lumina unei lumânări

Pădurea nebună

Pădurea nebună îşi schimba locul
în fiecare noapte
astfel că furtunile nu ajungeau niciodată la ea
dar nici trilurile privighetorilor

Tablouri cu infante

O neputinţă, iz de mucegai
De ape clipocind peste tenebre
Şi-un dor nespus de herghelii de cai
Vânduţi necunoscutei din algebre

Nu mai găsim curaj în anuare
Dar ne minţim că el ne tot sporeşte
Privighetori cântând a disperare
Pe cer, un nor ia forma unui cleşte

Aceiaşi din blamaţi se tot implică
La împărţitul zilnic de tain
Şi-n pacea socială la adică
Venind cumva din partea lui Cain

Se otrăveşte aerul cu-ncetul
Şi filtrele, vedeţi, sunt interzise
Aceasta e dilema noastră: bietul
Telefon, că nu mai are fise

Úmbrele, mereu mai ezitante
Hotărăsc cu greu să ne urmeze
Se vând în târg tablouri cu infante

Purtând duios pe umere, cinteze

Din fir a păr

Înr-un tren doi cunoscuţi
Mă-nsoţeau întruna
poate îngeri. Sau recruţi
dinspre-ntotdeauna

Nu ştiam de unde vin
Nici încotro merg
Când participi la un chin,
Urmele se şterg

Într-un loc necunoscut
S-a oprit apoi
trenul. Şi-am recunoscut
plânsul de cimpoi

Nu aveam unde să fug
Mic şi inutil
Nici la vârsta de transfug
Nici măcar copil

Mă stresa un fel de zbir
Fugă resemnată
Peste soarta mea ceachir
Teama de-o cumnată

Nici să plâng, nici să mă apăr
Pentru care vină
Cugi de ochii care scapăr'
Noaptea în lumină!

Şi mă dau bătut. Renunţ
Dup-un stâlp la umbră
Hotărât să vă denunţ
Prevestirea sumbră

Ce-aş putea să-i mai cer lirii
Când bate finalul?
Doar să-mi facă harakiri
Şi să-nchidă balul

Penitenţă

Cui să cer iertare, soartă
Că m-au dus şi mă mai poartă
Pe la nu ştiu câte porţi
Lăncierii fără torţi?!

Bate vântul, cade bruma
Bătrâneţile, reuma
Din pustia strălucirii
Unde-mpărăţesc fachirii
Şi-unde-şi lasă la intrare
Straiele strălucitoare
Demnitarii cu pretenţii
Şi mândria repetenţii;
Cui să cer iertare, soartă
Că m-au dus la marea moartă
Unde n-au ajuns pescari
Domnii-n robele lor mari
Pentru care mărturie
La ce-a fost, ce va să fie?!
C-am purtat iubită soartă
Suferinţa pân-la toartă
Vorbele ce m-au durut
Şi în care am tăcut

Frumoşii noştri cai

Oricum o fi, oricum o dai
În fond e vorba despre cai
Pe care-am călărit cândva
Şi-acum sunt doar de mucava
Într-un muzeu uitat de ţară
Cu lacăte pe dinafară
Pe care cineva a scris:
„E închis, că sunt închis!”
Dar important e doar impactul
Că drama s-a jucat în actul
Când se vorbea despre-o mârţoagă
Furată dintr-o terfeloagă
Şi moartă pentru „cauză”
Când lumea era-n pauză
Iar doi judecători în robă
Era să uit: bătea-ntr-o tobă
Un omuleţ de catifea, -
Judecătorii la cafea
Cic-ar fi luat atunci măsura
Măsura cui? Să-şi ţină gura,
Să-şi pună robele în cui
Mârţoaga mea? Mârţoaga lui!
Iar dacă ştiţi sau bănuiţi
A cui a fost sau este vina,
Poftiţi vă rog,
Tragem cortina!

În fond e vorba despre cai

Foaie verde concentrate
Rabdă murgule de toate
Apă nu e să te-adapi
De şaretă nu mai scapi
Nici islaz şi nici păşune
Unde-s vremurule bune
Când păşteai la umbră deasă
Iarba verde, verde de acasă?!
Rabdă ploaie, rabdă gerul
Că te ia brigadierul
Şi te pune-ntre hulube
Chinga te-a umplut de bube;
Dă cu biciul c-aşa ştie
Ca să-l duci la primărie
Una două la şedinţă
Toată viaţa în campanii
Să-i auzi cântând sărmanii
Cântece de biruinţă:
Avem struguri, avem poame
Ghiorăie burta de foame
Avem grâne, avem soia
Fudulia, paranoia
Nimeni n-o vrea, nimeni n-o ia
Că ei tot umflă bilanţul
Tu goleşti de iarbă şanţul
Paşte murgule răbdare
Şi pe rouă şi când plouă
Activiştii, viaţă nouă
Ne-o fac nouă, v-o fac vouă;
Că e mică sau e mare
Întră şi tu-n adunare,
Când se bat lozinci din palme
Şi se spun în gând sudalme,
Viguros ca un atlet
Poate-ţi dă domnul prezidiu
Frumuseţe de carnet:
Spui că te-a trimis Ovidiu
Că e trist în Tristele
Şi vrei să vezi listele
Cu fruntaşii lor de seamă
Şi când nu te iau în seamă,
Paşte darea lor de seamă!

Cal bătrân şi suferind

Tu ai slujit şi am pretenţii
La curţi înalte de-mpărat
Şi te stingi fără subvenţii
Deşi nu eşti vinovat
Cere fân c-aşa e demn
Şi să tragi un nechezat

Că tu nu eşti cal de lemn:
Tu eşti cal adevărat!
Tu eşti Pegas. Tu ai dosar
Te-a sculptat şi Fidias
David te-a pictat, De Gas
Cal de mână mic şi de tipar;
Gravat pe scuturi şi embleme
Nu vii din mituri şi din vreme
Ca pasărea de dor albastră
Doar ca să mori în faţa noastră,
Cal troian şi fără de stăpân:
Amândoi căutăm fân!

Insomnia socială

Roagă-te să-ţi vină somnul
Nu cel veşnic întru Domnul,
Somnul cel fără de care
Uiţi să intri în uitare;
Cel care-ţi lipseşte seara
De pe chipul tău ca ceara
Şi când pui capul pe pernă,
Zici că noaptea e eternă:
Cu pastile, aspirine
Şi coşmaruri de serviciu
Ca să cazi din rău în bine
Şi din viciu în alt viciu;
Picoteala de amiază
Când te cheamă la director
Şi tu dormi cu mintea trează
Şi visezi c-ai ajuns rector;
Somnolenţele de trafic
La şedinţele de grafic
Când lucrează mai domol
Secţia de metanol
Şi te critică sinistru
Dând cu tine de pământ
Că participă ministru'
Şi tu nu scoţi un cuvânt;
Roagă-te să scapi de stres,
Să nu mai vezi somnifere
Poate-ţi dă şi ţie ghes
Inima înspre himere
Când trec fetele pe stradă
Să le vezi, ca să te vadă
Azi şi mâine. Nu la anul,
Că iar nu te lasă planul
Sau vreo directivă nouă
Şi-ai s-ajungi din nou la 9
Strigă tare: - Nu mai pot,
Eu sunt om, nu sunt robot!

Stai în cap. Mergi în genunchi,
Tatuiază-te pe trunchi
Şi când vin să te ridice
Culcă-te şi fă-i ferice
Poate-adormi şi tu anume,
Şi te scoli în altă lume

Convorbire telefonică

Domnnişoară, eu n-aud ce zici
Că pe la noi plouă cu broaşte
Priveşte tabloul şi hai, recunoaşte
Că asta e coada, altei pisici

Şi-aceea care e, de fapt nu e
Aşa cum s-ar crede, cu coadă
Să fugi toată viaţa de gluma neroadă,
De cel care-ţi bate, pingelele-n cuie

Iar mâine când mergi la unesco
De unde-o să scapi după patru
Aleargă să prinzi o piesă de teatru
Semnată de unchiul Ionesco

Greu cu parcatul: cere avizul
Înainte să treci semaforul
Nu ştii niciodată Bosforul,
Când vine şi-ţi sparge parbrizul

Iar dacă treci pe la adas
Să-ţi pui pălăria aceea mai veche
Ca Greta Garbo peste ureche
Şi nu le da voie să-ţi râdă în nas

Singura rugăminte: devizul
Dacă obţii semnăturile toate
Şi nu vede cine trebuie, poate
Să-ţi repari cu ciubucul, firizul

Acestea fiind zise, închei
Convorbirea de nouă minute
Mă duc la cantină şi nu te,
Mai sun până mâine la trei

Şi încă mai pot să închei
Toţi nasturii la o redingotă
Mi-e capul mai cald ca o hotă
Din care ies noaptea, scântei

În peţit

Gardul rupt din lemne scurt e,
Nimeni nu le face curte
Nici înalţă acareturi;
Majordomul cu fireturi
Le lipseşte de la uşă
Bate vântul prin cenuşă
Miaună pisici. Şi latră
Câinii tolăniţi pe vatră;
Una blondă, alta brună
Cu un neg cât o alună
Crescut pe obrazul stâng,
O visez noaptea şi plâng;
Dar gătite, opărite
Jinduie să se mărite
Şi tot cată amatori
Să nu dea copii din flori;
Intri-n casă, dai buchetul
Băutura, marafetul
Ca să-nceapă zaiafetul;
Una te-a pişcat de cioareci
Mâţă blîndă, evident
Însă tu rămâi atent:
Dacă au în casă şoareci?
Ceaiurile sunt fierbinţi
Ea aşteaptă să o minţi
Că e jună şi fumoasă
Dacă rămâneam acasă
Nu-mi sufla în nas mahorca
Şi-l citeam, poate, pe Lorca
Dar aşa, o vezi, mumia
Râd dezvelind gingia
Ca un cal care nechează:
Nu găseam alta mai brează!
Şi-apoi pace, fiindcă tace
Intră timpul în găoace
Şi salonul e pustiu:
Eu mă duc că e târziu!
Despărţirea cu bezele
Desumflată, fără zel, e
Vai de ele, púpezele!

<u>Dulcele nesomn</u>

Moto: Vrajă, vrajă dor de glajă
Cocostârc noaptea de strajă
Ca să prinzi luna pe plajă

Planturoase salcii dorm
Răsfrângându-şi chipu-n lac

Agonii cu flori de mac
Şi tristeţile diform

Spânzură zefiru-n ramuri
Şi adoarme luna-n cer
Noaptea cântul de năier
În hlamida lui de flamuri

Numai tu ca o nălucă
Mă străbaţi şi te întorci
cu fuior de tors. Şi torci
Doruri fragede de ducă

Fără nici o aluzie

Vinovaţii prezumptivi
Se mai află printre noi
Ca ciobanii adoptivi
Care n-au grijă de oi

Şi zadarnic dorm la stână
Fără de impozite
Fiindcă-mi iei şi piei. Şi lână,
N-avem în depozite

Şi cu toate astea nu e
Decât o iluzie
Că fachirii dorm pe cuie
Pentru vreo aluzie

Tinere doamne

Mor şi cai şi cavalerii
Înghiţiţi de nopţi şi toamne
Domnilor, tinere doamne
Trec prin noi ca rinocerii

Rochii moi de crinolină
Şi saloane cu clavir
Doru-n inimi când suspină
Decât noi, mai abitir

Frezii tandre se usucă
Plânsul nu ne mai ascunde
În privighetori de ducă
Din lăcaşul vieţii scunde

Trece timpul. Vine schimbul
Nu mai e de mult o glumă
Domnilor, păleşte nimbul

Diferenţa e o sumă

Şi cu care datorie
Mori în fecare zi
Totul e oratorie
Până când nu va mai fi

Mor vocalele în noi
Şi n-ai ce să pui în loc
Nu mai cresc altele noi
Nici mai bune, nici deloc

Ne-a păscut seceta care
Ne-a iubit de mici şi dacă
Plânge vântu-n fiecare
Toamnă, cu ciochini d bacă

Fiindc-am râs şi-am plâns utópii
Peste care n-am putut,
Doamnelor ca nişte dropii,
Prinţul nu ne-a cunoscut

Doar un zâmbet de avere
Ca să urci un dulap sus
Şi să treci când ţi s-o cere
Dintr-o lipsă, într-un lapsús

Pentru câtă amăgire,
Să nu cauţi vinovaţii,
Ne-am pierdut de moştenire
Şi nu mai vin cruciaţii

Şi nu mai vin cavalerii
Înghiţiţi de ploi şi toamne
Domnilor, tinere doamne
Tec prin noi ca rinocerii

<u>Reîntoarcere</u>

Poezie, nu mai am podoabe
Amurgesc de mult într-o pădure
Nu mai trec tătari pe iepe sure
Apa repezi, căutându-şi roabe

Nu mai pun capcane pentru zmei
Codrii noaptea nu-i mai bat călare
Când cobor cocori prin anii mei
Şi se pierd în zori ca o chemare

Mă întorc la tine poezie
Între vodcă, moarte şi plictis

Cât mai am, valabil un permis,
Nerevendicat de primărie

Doamna brună

În tren doamna brună stătea la fereastră
Şi privea mirajul ţărmului discret
Peste care toamna roşu-violet,
Parfuma cu brumă Dunărea albastră

Am rămas pe gânduri măcinând tăceri
Când mijeau în jururi flori de chihlimbar
Şi treceau prin aer oamenii de var
În poieni abstracte îngropând averi,
Timp în care două lacrimi de mărgean
Curg pe-brazul doamnei brune de la geam

Elegie pentru regele păpuşarilor înainte de căderea cortinei

E plină lumea de escroci
Şi nu mai sunt locuri vacante
Nu-l mai citeşte nimeni pe Dante
Pedanteria e pentru boboci
Eu nu mai poc, tu nu mai poci
Cântă măturătorii: allegro andante
Primarul cântă pe două voci:
Una pentru cei de sus, solemn
Alta pentru cei de jos, de lemn;
În rest teaba e oablă, oablă
Limba noastră e din tablă
Şi vor nerozii să ne-o bată în cuie
Aşa că vezi tu, Gligorie
Dacă n-ai pic de glagorie
Să n-o mai cauţi unde nu e;
Săracii sunt tot mai săraci
Bogaţii au şi ei un rost:
O duc din ce în ce mai bine
Şi se plâng întruna că le merge prost
Aşa că nu ai ce să faci
Opreşte-te din drum oleacă
Şi ia aminte:
Trage storul, dă bună seara
Închide lumina şi pleacă:
La revedere domnule... preşedinte!

Lamentou în tremolo cu musafir nepoftit

Dragostea noastră
e asemeni unui ferment
care ucide lent -
Un fel de otravă dulce
din care bei când raţiunea
s-a dus naivă să se culce
Şi fără nici un fel de trucuri
o să vedem cu alţi ochi
aceleaşi lucruri
Că de atâta iubire
noi nu ne mai venim în fire
Îţi pare rău? Ai să regreţi?
Hai să ne scriem testamentul
pe pereţi
Cu lacrimi transparente
şi litere de-o şchioapă
că posteritatea e mioapă
Dar una e să mori de frică
şi alta de drag
Deschide ochii iubito
doamna cu coasa
aşteaptă în prag

Ultimul pelerin cu ghiocel
în faţa oglinzii

Totul se-ascunde sub câte-o mască
Să nu-l descoperi, să nu-i vezi faţa
Materie flască, haine de iască
Spiritul nostru doarme şi cască;
Trezeşte-te Ambrozie că s-a dat alarma
Toţi bărbaţii sunt în uniformă
fă şi tu ceva. Măcar de formă
Timpul nostru este bolnav
Şi nu-i mai află nimeni leacul
Iar noi murin odată cu veacul;
Grăbeşte-te că nu ştii cu ce te-alegi
Iar dincolo sunt alte legi
Ca mâine te trezeşti că-ţi bate-n poartă
Cea care ne-a umplut toată viaţa
Paharul până la toartă
Şi ne-a comandat hainele astea strâmte:
doamna soartă!
Şi ce-ai să faci? Şi ce-ai să-i spui?
Că n-o mai poţi cârmi îndărăt
Spre inocenţă sau copilărie
Şi vine însoţită de îngeri şi iele
Şi-ţi toarnă pe gene omăt
Şi te trimite la cules de stele

Ametist lucid declamând

Au murit caii, nechează călării
Fiori de mătase trec prin şira spinării
Se revarsă noaptea peste urbe
Statuile plâng pe străzile curbe
Pe care se plimbă uşor resemnate
Figurile triste cu şeile-n spate
Privind melancolic spre ţărmul mării
Cu faţa prelungă ca semnu-ntrebării;
De-a lungul plajei luminate şi lise
Suspină pierdute şi moartele vise
De unde cu zorii răsună duios,
Un cânt de sirenă nespus de frumos

Ne şterge apa din oglinzi

Stimată doamnă, amândoi
Privim oglinzile din noi
În care ape flutur' vag
Când amintiri adie trist
Ca un refren uitat de Liszt
Dintr-un regat de inocenţă
Ajuns la ultima scdenţă
Şi-n care nu mai suntem noi
Copiii blonzi, căci amândoi
Am tot plătit la vămi întruna
Şi-apoi ne-a despărţit furtuna
Cu dune de nisip şi sare
Şi-şi duce crucea fiecare
Lăsând în urmă urme, urme
În care noaptea vin să scurme
Străini ce seamănă cu noi;
De-aceea doamnă, amândoi
Cu ochii plânşi şi suferinzi
Ne şterge apa din oglinzi
Cum valul mării lent nisipul
Când bate vântul şi disipu-l

Nimic în afara balanţei

Pe stradă – prea multă lume
Acasă – prea multă singurătate
În viaţă – prea multă zbatere în gol
Judecătorii, orbi
Împricinaţii, surzi

Germinaţie

Câtă putere
ascunde-n ea, sămânţa
în întuneric!

Transcripţie

Am străbătut în vis
tărâmul acela necunoscut
în care rareori gospodarilor
li se întâmpla să calce rânduielile
Şi eu care devenisem
păzitorul unei temniţe
a trebuit să le dau drumul
la toţi, unul câte unul
pentru ca la sfârşit
să-mi pierd slujba

Îndemn

Bate cu pumnul în zid
şi după ce ţi se vindecă rănile,
bate din nou

Zidurile înconjuraseră cetatea
şi în loc să o protejeze,
o sufocaseră

Preţul minereului

În fiecare dimineaţă coborau în adâncuri
oamenii odihniţi
şi seara, în locul lor
urca la suprafaţă minereul singur

Regăsire

Soarele ne privea curios
printre pernele de muguri noi
Gheaţa privirilor ne topise durerea
Din făcliile cerului, picurau lacrimi albastre

Răsăritul soarelui

În fiecare dimineaţă mă trezesc devreme
să prind răsăritul soarelui care mă fascinează;
De regulă ies pe terasă
dar vecinul mi-o ia mereu înainte

şi asta îmi strică ziua

Altădată mă urc în podul casei
numai că alt vecin
ajunge la luminator înaintea mea
În ziua următoare m-am căţărat pe acoperiş
dar şi acolo un altul ajunsese primul
Ultima dată mi s-a luminat de ziuă
pe dealul din apropiere
dar şi aici am ajuns prea târziu
Mâine plec pe Everest;

Voi, ce faceţi?!

Furtună

Marea, niciodată sătulă de naufragii
Când se îneacă un marinar,
se nşte o sirenă

Metamorfoză

Din înţelegere, milă şi apoi iubire
a încercat să fie darnic,
apoi din ce în ce mai darnic
şi a sfârşit
prin a deveni cel mai bogat

Vestitorul

Toate scocile de pe ţărm
îţi furaseră glasul
Călător solitar îndrăgostit de o sirenă
Fredonaţi în somn o melodie
şi veţi învăţa abecedarul armoniei
Deschideţi ferestrele şi coborâţi în stradă:
vestitorul soseşte astăzi!

Înstrăinare

Arcaşii copilăriei muriseră
pe genele cerbilor

Desprţirea noastră dureoasă
ca o rupere de sine

Privirea ta tristă
ca a unei căprioare rănite

Deschideţi braţele

Sădeşte un pom, un singur pom
şi oamenii îşi vor aminti de trecerea ta

Corabia naviga în derivă, -
echipajul murise de mult

Fericirea ta, lacrima răscumpărării
Veşnic mai multe întrebări decât răspunsuri
Deschideţi braţele: copilul aleargă spre voi!

Ce ni s-a părut a fi iubire

Dă-mi iubito vorbele-ndărăt
Dacă şi-au pierdut de mult văpaia
Că ne vine iarna cu omăt
Şi-ai să vezi ce rece e odaia

N-ai de unde face rost de şube
Nu mai spun de lemnele de foc
Sunt sătul de câte am eu, bube
Totu-n viaţă e un fel de troc

Nu-ţi oferă nimeni gratuit
Nici măcar un compliment în gaj
Dai ce nu-ţi convine şi eşti chit,
Toată lumea cere avantaj

Dă-mi şi luna ce-ţi puneam în braţe
La-ntâlniri sau prin telepatie
Pasărea când scapă din laţ, e
Alergică la orice colivie

Eu îţi las grădina şi terasa
Cu niscai oftaturi amintire
Rău că viaţa nu ne trece clasa
La capitolul convieţuire

Numai banca veche doar lipseşte:
Au trecut probabil ostrogoţii
Şi-au luat-o ca să dea la peşte
Nimeni n-a-ndrăznit să strige; - Hoţii!

La ce bun să facem vreun bilanţ
Câte ne-au unit şi ne despart?
Plânge carul răsturnat în şanţ
Paradisul nostru are capul spart

Ne-a rămas atât: copilăria
Ca un vis furat dintr-o grădină
Fiecare-şi cere jucăria
Dar refuză partea lui de vină

Dă-mi iubito vorbele-napoi
Multe spune omul la necaz
Greu în unu' dar mai greu în doi:
Lampa noastră nu mai are gaz!

Dă-mi iubito vorbele-napoi
Când pornesc cu zorul olăcari
Şi-am să-ţi dărui Indiile noi
Şi din Lipsca, nişte icusari

Interior

La mine-n suflet e furtună
Şi secetele crapă lutul
Când vin zapcii şi cer tributul
Pe bruma razelor de lună

Pe tot ce-a fost şi-ncă mai este
Îmi cere veşnic câte-o dare
Acel ce-a devenit mai mare
Peste cei mici, ca-ntr-o poveste

Şi poezia mă destramă
De mâlul meu cotidian
Şi iar mă ţese într-o tramă,
De pe un alt meridian

Şi-o să ne-aducă resemnaţi
Pe coama unui val, Bosforul
Şalupe cu-ncetinitorul
Ca altădată pe piraţi

La mine-n sufet bate vântul
Că ziduri mari se prăbuşesc
Şi pentru care-am să plătesc
Silabele zidind cuvântul

Inimă nebună

Vreme oportună
Stare de mizerii
Inimă nebună,
Nu vreau să te sperii

Întrebări la care

Nu găseşti răspuns
Orice eşec are,
Câte-un tâlc ascuns

Latră câini şi iată
Dacă te mai muşcă
Nu pui dintr-odată
Mâinile pe puşcă

Plânge luna-n nori
Peste-un lac cu nuferi
Lacrimi şi viori:
Te-ai născut să suferi

Plângi dar te alină
Şi-apoi iar la drum:
O nouă lumină,
Ai în faţă-acum!

Un buchet cu lotuşi

Ziua mea de azi
Nu mi-a fost prea fastă
Sufletu-mi adastă
La păduri de brazi

Jinduieşte riscuri
Şi necunoscut e
Prin poieni cu ciute
Drumul către pscuri

Poliţe cu cărţi
Mă cheamă, m-alungă
Bate vântu-n strungă
Din mai multe părţi

Şi pustie casa
Parcă azi e alta
Sculptorului, dalta
Îi sfâşie rasa

Nu'ş ce fel de pastă
Mi s-a scurs în oase
Clipele rămase
Dintr-o mai nefastă,

Zodie, mă poartă
Hohotind buimace
Un fachir pe ace
A căzut din soartă

Bate metronomul
Parcă-mi bate-n tâmplă
Tot ce mi se-ntâmplă
E numai simptomul,

Morţii aparente
Şi continui totuşi
Un buchet cu lotuşi
Mut mai coerent, e

Jumătate de toast

Să ridicăm acum o cupă
să bem. Şi să o spargem după
Ce vom lua mai bine seama
Cum sărăcia-n noi dă iama
De sus, de jos şi dintr-odată
Şi e atâta de bogată
În adâncime şi-n nuanţă
Că n-am corespondent o stanţă
S-o înfierez cum se cuvine
Că uite-o: scai de noi se ţine
Cum dă târcoale pe-o elipsă
Şi noi de toate ducem lipsă;
Ne-au luat mai marii ce-au putut
Cu sila su cu „împrumut”
Însă niciunul n-o să vrea
Şi sărăcia să ne-o ia;
Să ridicăm atunci o cupă
Cupă cu ce? Poate cu supă
Atât de supăraţi încât
Îmi stau şi vorbele în gât
Schimbându-şi opărite cursul:
Cine-mi continuă discursul?

Tunelul

În faţă, tunelul lung şi rece
cine mai avea curaj să-l străbată
când nimeni nu mai găsise drumul,
înapoi niciodată?

Şi parcă cineva-mi da brânci
altminteri de ce stam uimit la intrare?
Dacă ai venit, trebuie să intri
îmi spunea îngerul cu mirare

Şi-am încercat să mă împart în două:
să intru, rămânând pe loc dacă se poate;
Murind înăuntru, eram ispitit

să mă recompun din cealaltă jumătate

Dar drumul e fără-ntoarcere, ştiam
alegerea ţinea numai de mine
Prin poarta aceasta se trecea dincolo
de viaţă şi moarte, de rău şi de bine

Apoi mi-am dat seama că voi reuşi
şi am strigat cu putere: „Trăiesc!”
Am parcurs drumul în sens invers
şi deschizând ochii, să mă trezesc

Proba nisipului

În fiecare noapte visam
că-mi creşte un munte în palmă
cu care săltându-l pe umeri, porneam
peste marea sargaselor, calmă

Şi intram în rând cu ceilalţi
corăbii de robi fără nume
spre ţărmul cu munţii înalţi
pentru o judecată anume

Apoi valurile au trecut peste noi
şi nu mai reuşeam cu nici un chip
nici să navigăm, nici să venim înapoi
şi apa s-a schimbat brusc în nisip;

De nisip erau şi trupurile noastre
mai grea povara, puterea mai slabă
Pe ţărm în ruine pustiitele castre
păsărăsite de locuitori în grabă

Ca o ghliotină în urmă norii
dintr-o parte a cerului până
Când m-am trezit îmboldit de fiorii,
nisipului pe care-l strângeam în mână

Teatru absurd

Se opreşte vizitiul
Cu trăsura la un semn
Unde caii lui de lemn
Ştiu că-ncepe Cişmigiu'

Un jandarm se sprijină-ntr-o puşcă
şi adorme. E-o meteahnă veche
Cu chipiul pus peste ureche
Şi de frig, mai trage câte-o duşcă

Luna a ieşit discret din nori
Caii pasc din pulberea ei, aur
Într-un ulm, piţigăie un graur,
Până trece cârdul de cocori

Doi gitani sporovăie aiurea
Tot punând la cale-o pungăşie
Pentru focul lor de lemne. Şi e
La doi paşi în stânga lor, pădurea

Muzicile dau tonuri acute
Vine alegând şi regizorul,
face semn. Şi noi strângem decorul
Fiecare cât putem de iute

Duce vântu-n gol o pălărie
Piesa s-a jucat în cinci tablouri
Gardienii-n spate cu panouri
O pornesc încet spre primărie

Iubirea noastră

Iubirea noastră, o eternitate
Care s-a aprins ca un incendiu
Reglile ei, nici un compendiu
Nu le-a definit nici azi, pe toate

Focul s-a aprins o pălălaie
N-a cunoscut condiţia de jar
În care sufli şi se-aprinde iar
Şi arde cu combustie de paie

Iubirea noastră a durat şi doare
Orice rană lasă-n urmă, urme
Nopţi de amintiri venind să scurme
Drumul înspre oaza viitoare

N-are importanţă-n ce decor
Arde ca un foc de sacrificiu
Cum pierzi o noapte când eşti de serviciu
După care ameţeşti uşor

Falsă fericire când nu dărui
Mila care duce-nspre lumină
Toţi purtăm în spate câte-o vină
Smulge viaţa, masca fiecărui

Iubirea noastră cât a fost să fie
S-a sinucis cu încetinitorul
ca dup-un vis. Şi-n urmă ridici storul

silabisind: Ce scurtă veşnicie!

Oraşele mele

Oraşele mele
de fier, de nichel şi de aramă
luaţi aminte
şi nu mai daţi vamă
acestui din urmă pristav
de boala timpului bolnav
că e pătat de sânge pe mâini
şi slujeşte la doi stăpâni:
pe unul îl cumpără,
pe altul îl vinde
şi tot mai pretinde
bir şi merinde

Înnoptare

Aur parfumat pe ramuri merii
Îngerii din ceruri îi mângâie
Coboară-n târguri cavalerii serii
Lăsându-şi slobozi, caii lor în frâie

Adie blând zefirul de mătase
Fragile punţi se unduie uşor
Speriind cocoşii de pe case
Şi cântă răguşit în urma lor

Se adună norii pe generic
Cum sosesc vapoarele în radă
Descărcând în fiece ogradă,
Sicrie mari de întuneric

Mesagerul îngerilor

În fiecare dimineaţă râul aducea la mal
un tânăr înecat
Clopotele Bisericii tânguindu-se cu jale
până când primarul a dat ordin
să fie scoase din cetate
Ciocârliile nu se aşezau niciodată
pe ramurile copacilor uscaţi
Oraşul vechi se surpase din cauza
prea multor galerii de cârtiţe
Fiecare umbră împrumută ceva
din vanitatea stăpânului
umbra prostului se vrea mereu mai impozantă
Cu cât te apropii tu de ideal

cu atât se îndepărtează el de tine

Cel pe care îl prindea miezul nopţii
ascultând cântecele pădurii
devenea mesagerul îngerilor

Scutul

Acest scut mi-e cunoscut
de la un necunoscut
din mileniul trecut;
I-o fi fost de trebuinţă
celui întru nefiinţă
şi care s-a dus călare
dincolo de timp şi zare?
Ori poate-au făcut popas împreună
sub ploaia de stele şi lună?

Această aburindă ţărână
pe care eu o ţin în mână
poate nu e altceva decât
sufletul lui şi atât

Războiul perpetuu

Atâtea împotrivă
Mi-au stat adeseori
Că nu ştiu ce derivă,
Mă-mpinge spre ninsori

Spre valul ce mă ţine
Ades prizonier
Ademeniri feline
Şi-o regulă de fier

C-atâtea lupte dure
Se duc fără favoruri
Şi nu se-ndur' să-ndure
Nimic fără omoruri:

O floare de cireş,
O pasăre de cântec,
O ţintă fără greş
Nesăţiosul pântec

Pe cât de meschin totuşi
Avar din cale-afară
Când un buchet de lotuşi
Înseamnă primăvară

Te miri dacă mai poate
La câte furtuni pomul
Ispitele cu toate
Îngenunchează omul

Zadarnică o scuză
De neputinţă plină
Cu jarul tras pe spuză
Şi vina fără vină

Că nimeni nu mai vinde
Permise de noroc
Şi-n traista cu merinde
Doar lipsuri se mai coc

Războiul care-l poartă
Hazardul, călăreţii
Cu cei ce cad din soartă
Pe luciurile gheţii

Trimişi, cine-i aşteaptă
ademeniţi? Victorii
Pe fiecare treaptă
Mereu mai iluzorii

Priviţi: se-ntoarce solul
Cu veştile lui rele
Şi jertfele obolul
Dau biete caravele

Mai cade o cortină
Şi cresc dezamăgiri
Norocul iar combină
Hazardu-aduce ştiri

Că iar se-nfirip lupte
Şi lespedea o treci
Când numai dedesubt e
Azilul de zevzeci

Închipuiri deşarte
şi vanităţi. Abise,
Din vieţi cu geamuri sparte
Şi tot atâtea vise

Că valul se frământă
Şi trece nenorocul
Cu bietul om la trântă
Şi se închide jocul

De-ar fi doar să dureze
Cic-ar fi spus bătrâna

Când umflă-n metereze
Furtunile, Fortuna

Şi lunga acoladă
Lăsând loc la concluzii
Pătrunde în livadă
Un vânt de deziluzii

E mult mai mult ca mult
În plus să nu mai ceri
Copil născut adult,
Şi mai sărac ca ieri

Nisipul e fierbinte
Traseul e impus
N-ascultă de părinte
Şi suferă în plus

Presară zorii roşii
Aromele-n fâneaţă
Şi cântă iar cocoşii
O nouă dimineaţă

Mă simt o partitură
Cu note în culori
Din care vin şi fură
Necunoscuţi, comori

Ci iarăşi mă împrăştii
Aproape clandestin
Când trag copii cu prăştii
În cioburi de destin

<u>Bâlci</u>

Dau roată pescăruşii
Rostogoliţi prin aer
În iarmaroc intruşii
Adeseori se-ncaier'

Un bâlci la cari, ehei
Mergeam şi eu, copil
Prin anii blonzi ai mei
În mai sau în april

Seminţe şi sugiuc
Batiste, pleduri, păturI
Păpuşi de cauciuc
Şi cozi de lemn la măturI

Fitile, gaz de lampă

Cârlige pentru rufe
Cu scamatori la rampă,
Covrigi, gogoşi şi trufe

Arome de gutuie
Mărar şi leuştean
Se plânge o duduie
C-o-mpinge un golan

Şi-şi tot rânjeşte buza
Neruşinat cum cată,
Şi-i şifonează bluza
ei, de curând călcată

Vrei clanţe pentru uşi,
Vopsele pentru păr
Butoni pentru mănuşi?
Nimic într-adevăr

Ca lumea pe tarabe
Afar' de sărăcie
Şi două babe slabe
Ce fac o gălăgie...

Un hoţ voind să-mbuce
Dintr-o halva pe şest
L-a prins lumea şi-l duce
Cu sila la arest

O amăgire suie
În oglinzile ovale
Iar ispsou-n statui, e
Între cinci şi opt parale

Urcioare, străchini, cratiţi
Caiele şi potcoave
Pateu de cracatiţi
Şi vânzători de snoave

Mulţimea de pestriţă
Se vânzoleşte,-ntreabă
Un căldărar beat criţă
Se-nvârte fără treabă

Cu gesturi de emir
Şi bate cu ciocanul
Să ia de chilipir
La gură cască, banul

De cald a prins să fiarbă
Şi vânzolelala-n vrăbii
La circ, femei cu barbă

Şi-nghiţitori de săbii

Îşi răspândesc scoruşii
Aromele prin aer
În iarmaroc intruşii,
Mai pungăşesc vreun fraier

Numai lunea

El ştia dar n-a vrut. Nu ne-a
Mai spus taina pasămite
Că veneau din comos vite
Şi păşteau noaptea păşunea

Dar tu stai cu ochii-n bagdadie
Şi când plouă, nu te mai fereşti
Că, se schimb' pereţii în fereşti,
Ca prin anul nu ştiu care mie...

A-ngheţat caloriferul iarna
Iar n-ai bani să cumperi foc de lemne
Că dacă citeai mai bine-n semne,
Mai făceai naveta pân-la Varna

A-ngheţat caloriferul. Tufă
tufu şi aerul de pâslă
Că mâna dreaptă mi se face vâslă
şi-aş lovi pe ştiu eu cine-n scufă

Dar nu mă revolt. Nici nu instig
toată viaţa mi-am văzut de treabă
Dacă vin „băieţii” şi mă-ntreabă,
Mie-mi place să trăiesc în frig

Asta e damblaua mea: ascult
nu te iau de guler. Nici de piept
Am îmbătrânit şi tot aştept
meritul cămăşii de in cult

Înfloreşte iarăşi busuiocul
ca un semn de trecere prin ginţi
Regi de treflă stau în rând, cuminţi
aşii de caro să-şi facă jocul

Doar o carte: cine-o ştie
înflorise ca o glastră
şi-am tăcut . Din mintea noastră
când zbura o farfurie

Toate astea numai lunea
se-auzeau din zbor copite

Că veneau din cosmos, vite
invadându-ne păşunea

Mângâierea

Le spusese oamenilor că ei se nasc egali
şi au dreptul la fericire
iar oamenii l-au condamnat la moarte

Prin fereastra cu ziduri grose
şi cu zăbrele în formă de cruce
soarele îi zâmbea blajin
cu înţelepciunea Crucificatului

Şi atunci a înţeles că jertfa lui
nu va fi zadarnică!

Teamă

Nu aşezaţi trupurile voastre opace
în calea luminii
Fluturii vor evada spre altă galaxie

Celălat grai

Să ne privim în ochi fără încetare
Amândoi am uitat codul vorbirii
iar cifratorul a fost mutat pe altă planetă

Iarăşi vorbim

Stăm prea mult de vorbă draga mea
În aceeaşi şi maternă limbă
Dar nimic în lume nu se schimbă
Şi abuzăm zadarnic de cafea

Semănăm cu doi eroi absurzi
Dintr-o piesă ce-a rămas nescrisă
La a cărei gală compromisă,
Toţi spectatorii erau surzi

Viaţa ni s-a scurs fără ecou
Iar tavanul nu e prea înalt
Fiecare trage-n jos de-a celuilalt:
Unul de cravată, altul de jabou

Vorbe, vorbe, vorbe ca la teatru
Măcar acolo-ascultă cineva

În zadar cu umbre, suntem patru
Că pentru doi, mai trebuie ceva!

Universul la domiciliu

Olimpia, olimpiada bate
La geamul nostru dinspre nord
Din patru-n patru ani în rate,
La fel ca un atac de cord

În partea dreaptă-i răsăritul
Ce ne-a costat atât de mult
Că ne-a ieşit prin piele mitul ,
Adus de „fratele” adult

Fereastra mică dă spre sud
De unde cumpărăm benzină
Coloniale, peşte crud
Cu plata veşnic la chenzină

Rămâne doar bucătăria
Ce-mbracă partea dinspre west
Şi-ascult cum cântă preeria
Pe când se coace pâinea-n ţest

Decor domestic şi banal
Ca dintr-un clasic prăfuit
Prezent în orice manual
Citat de toţi. Dar necitit

Zenitul nostru e-n tavan
Că ne-am deprins cu pipăitul
Şi-oricât m-am străduit, fu-n van
S-aduc acas' şi infinitul

Oamenii mari

Când ajungea acasă trebuia să se aplece
ca să nu lovească grinda cu fruntea
iar când se ducea la culcare,
îşi lăsa afară o pare din umbră

Trecuse de jumătatea vieţii
dar el continua să crească
ceea ce-i îngrijora foarte mult pe cei din jur
drept pentru care familia s-a dresat
mai multor medici, începând cu moaşa comunală
care îl tratase în copilărie de gâlci
şi terminând cu cei care erau doctori de mai multe ori

Unul i-a recomandat schimbarea locului de muncă
Altul – să renunţe la tot ce are
ca să nu mai aibă la ce renunţa
şi ultimul, să alerge zilnic până la primărie
după tramvai şi de acolo să plece mai departe pe jos

Pe el nu-l durea nimic, era bine mersi
Numai că într-o zi, grăbit, a uitat să se mai aplece
poate i se făcuse şi lui lehamite
să se încline toată viaţa
în faţa celor mai mici ca el

Şi atunci s-a lovit atât de tare
încât n-a mai putut scoate un cuvânt;
medicii chemaţi la căpătâiul lui
l-au văzut numai dând din mâini,
bolborosind cuvinte de neînţeles
şi dându-şi duhul

Văzând că bolnavul murise fără ajutorul lor,
medicii s-au retras murmurând:
Aşa mor oamenii mari:
neînţeleşi!

Monedă veche

Lunecă sub schifuri lacuri
Precum lebedele blând
Gem cuierele de fracuri
Şi speranţe, aşteptând

Ploi din vremile primare
trec prin noi. De unde vin
Că mor şiruri de cocoare
Alungate din suspin

Că e viaţă. E şi nu e
Daruri sunt. Nu pentru toţi:
Şi medalii, şi cucuie
Ca să poţi, când nu mai poţi!

Îşi pierd visele din vrajă
Să nu plângi tristule domn
Dacă noaptea stau de strajă,
Îngerii trimişi, în somn

Moare lumea fără tracuri
Graiurile mor în gând
Gem cuierele de fracuri
şi speranţe. Aşteptând

Pensionarea

Ac...ace...acel...acela
care a muncit patruzeci de ani
într-un singur combinat
şi-a predat astăzi nacela
şi s-a pensionat

Noroc Vasile, de bine Gheorghiţă,
să trăiţi domnule director,
sănătate Ioane,
ia mai duceţi-vă şi voi
la descărcat de vagoane

Să vă mai umple şi pe voi oxidul roşu,
vedea-v-aş cu ipsosu-n spate
pe deşelate
că s-a săturat şi tata moşu'
şi nu mai poate

Toată viaţa
m-am sculat la trei dimineaţa
ca să prind rata, să vin la lucru
daţi-mi sticla aia de tescovină
că acum nu mă mai feresc
ce-o fi să vină, e pentru voi
că pentru mine, totul s-a terminat;
eu cu reumatismul, mă urc în pat

Nu putem să ducem toţi
o viaţă de domn
şi eu nu m-am gândit la asta
nici măcar în somn
dar din acelaşi ou iese şi găina şi cocoşu'
vorbeşte în dodii şi tata moşu'
dar eu n-aş fi putut să plimb hârtiile
în niciun birou

Aveţi grijăm de zinc
de oxid,
de pentaoxid,
de carboximetilceluloză,
de spondiloză,
şi de silicoză!
Să nu mai căraţi acasă cu sacu'
că daţi de dracu'!

Acela care a muncit patruzeci de ani
în acelaşi combinat
nu este un erou
dar nu este nici bou:

şi-a câştigat dreptul la pensie
în gologani
şi-o să-i vină acasă
o dată pe lună
mai rea sau mai bună
până-ntr-o zi
când nu l-or mai găsi

Doamne,
cât o mai fi?

A fi sau a nu fi

Hamlet monologhează
ţinând în mâini craniul lui Yorrick
care ia treptat forma globului pământesc
din care se scurg picături de sânge

Întâlnire în noapte

Bate vântul cocoşul de tablă
câinele se pune pe lătrat
sictirite gâştele sâsâie câinele
hoţul iese din coteţul păsărilor
gospodarul deschide uşa:
bună seara!

Bate vânt, se face rece

La răscruce noaptea, ziua
Nu-mi mai dă furtuna pace
De cât bate soarta piua
Sar busolele din ace

Şi de goală ce-i cămara
Fluieră a belerege
Toamnele când toacă vara
Paragrafele de lege

Că sunt bune pe hârtie
Dar nu-s bani în buzunare
Un schior pe pârtii e,
Ca un zbor de felinare

Am trecut din criză-n criză
Şi-am tocit pragul la uşi
Că ni s-au desprins din friză
Dragii noşti trepăduşi

Una-i charta, alta-i vrerea
Şi muniţia e lipsă
Dacă ne-a lipsit puterea
Să ieşim dintr-o elipsă

Fiecare pentru sine
Dar niciunul pentru toţi
Dacă furtul cade bine
Şi la paznici şi, la hoţi

Câte beţe pe spinare
Pentru scărmănat cojocul
Ne promise zâna care
Ne-a făcut să-ndrăgim jocul

Toate astea laolaltă
Şi-altele ascunse încă
Ne-au adus cu plugu-n baltă
Şi ţânţarii ne mănâncă

Cine vina şi ponosul
S-ar grăbi să ni le poarte?
Dacă faţa fuge, dosul
Va lua-o-n altă parte

Vara noastră e pe ducă
Iarna doar ceva mai lungă
Bate vântul când apucă
Şi cocorii ni-i alungă

I-ar dezmoşteni să poată
Şi de nu s-ar mai întoarce
Sărăcia să dea roată
Carele să şi le-ncarce

Cum să dai geană de geană
Când alergi dup-un covrig
Într-o zodie vicleană,
La brutarii din Avrig?!

Bune, rele cum vor fi
De la cazană la nevoie
Între a putea şi-a şti,
Se pătrunde anevoie

La răscruce noaptea, ziua
Nu-mi mai dă furtuna pace
De cât bate soarta piua
Şi busole sar din ace

<u>Această seară</u>

Iubito, seara noastră
De catifea adâncă
Pe cât e de albastră,
Şi mai albastră încă

O face doru-n care
Aşijderea mă zbat
Legat cu disperare
De tine, separat

Mă-mbată şi adie
Cu păsări dinspre nord
În orice colivie,
Sucombă un acord

Ce altă moştenire
Să mai dorim în doi
Ca fără părtinire
Să cerem drept la ploi?

Favorul de la soartă
Za după za, un lanţ
Capcana ce ne poartă
Spre tragicul bilanţ

Melodramăm întruna
Acuza de intenţii
Că ne recuză luna
Accesul la pretenţii

Ce seară! Un miracol
Pe-ntinderea pustie
Că singurul obstacol
Ce nu-l mai ştim, ne ştie

La o răscruce-a noastră
Când trece-vom pe lângă
O stea pe bolta-albastră
A început să plângă

Ploaie nocturnă

Bate ploaia darabana tabla
În rulota tristă-a vieţii mele
Şi mă-nchipui biet nabab, la
Un concert cu muzică de stele

Trec caleşti de gând pădurea
Picurând pe ochii mei un somn
Şi se pierd, se pierd aiurea

Într-un vechi ţinut de domn

Doar atât: un pic de fantezie
Şi mă fură tropotul egal
Despre care nimenea nu ştie
Cum pătunde-n ritmul meu vital

Un fluid mi se descarcă-n vene
Parcă plouă în cuprinsul meu
Şi dă iama toropeala-n gene
Şi mă mişc din ce în ce mai greu

Bate ploaia darabana tabla
Sub care mi-am ascuns singurătatea
Intrigile lumii noastre, oabla
Au smintit din rădăcini cetatea

<u>În fond îmi e indiferent</u>

Vă mulţumesc pentru bacşişul
Căzut din generoasa mână
Ce taie aerul ca şişul
Şi-i dă alură de stăpână

În fond îmi e indiferent
La ce tarabă vând ţigări
Pe vreun peron sau chiar pe scări
Cum dumneavoastră azi, un kent

E viaţa zilnic tot mai grea
Dar vă grăbiţi că vă aşteaptă
Un domn mai vârstnic cu o treaptă
În Dacie, pe canapea

Vă mulţumesc. Am să-l accept
Că noi suntem mai mulţi acasă
Cu datorii ce ne apasă
Chiar dac-i drept, că nu e drept!

<u>Nu fugi că e în van</u>
<u>ploaia cade din tavan</u>

nu clachează cine calcă
la răspântii papagali
e muzeul plin de gali,
mutul se ţinea de falcă

nu de falcă, ci defalcă
să salveze colivia

că ne pradă hoţia via
cu căruţele şi-o calcă

nu de falcă, ci defalcă
grijile pe cap de om
din butelcă într-o salcă,
bea de sete, rromul, rom

Pădurea de semne

Şi e atâta pădure de semne
În care nu mai cresc lemne
Ci doar atribute votive
Din care-ai să-ţi faci iar motive
Florale pe umeri de nuferi
Şi plângi când nu poţi să mai suferi
Eterul din ochii limpizi
Ca două păstăi de guvizi
Pescuiţi pe înserate
În două bălţi ipotecate
Între viaţă şi-ntre somn
Cu o aripă de domn

Cele mai frumoase 12 vise

În fiecare lună
sfatul bătrânilor alegea
mai marele cetăţii
după frumuseţea viselor sale;
Cum se face că ei cunoşteau
visele noastre, ale tuturor,
aceasta ne rămăsese ascuns
Şi în luna respectivă
cel mai frumos vis al nostru
devenea blazonul cetăţii,
mamele îl povesteau seara
copiilor înainte de culcare,
soldaţii şi-l gravau pe scuturile lor
iar trecătorii îl puteau zări
de la distanţă fluturând
pe cel mai înalt dintre turnurile cetăţii

Poate din această cauză
norocul nu pierdea niciodată din vedere
zidurile noastre de apărare

Şi de atunci
toate cetăţile megieşe
nu contenesc să se întrebe,
care e taina lui

Cer interior

Ori de câte ori făcea un pas înainte,
omului i se deschidea un ochi
până când şi-a dat seama
că vede aceleaşi lucruri,
de fiecare dată, cu alţi ochi

Şi tot astfel în fiecare zi
până când el însuşi a luat
înfăţişarea unui iris,
reflectând cerul

Şi scrutându-se pe sine,
a descoperit un cer nou

Ars demagocica

Hai paiaţă, joacă-ţi rolul
Îmbrăcat în hine noi
O statuie din nămolul
Care mai dospea în noi

Spune-ne să te privim
Să ne recunoaştem gena
Când te-or duce, aferim
Să laşi liberă arena

Câte vorbe otrăvite
Ţi-au ieşit ţie din gură,
Omorai un lan de vite
Umpleai grâul de mălură

Şi-un cuvânt pe altu-l spală
Poate-nghita tata moşu'
Ptiu, maimuţă topicală
Că mai şi fundul roşu!

Fără jenă, fără teamă
De atâtea muşcături
Dacă Mişa te mai cheamă
Prin sughiţ şi lătrături

Hai retrage-te din ringuri
Calcă tu niţel aiurea
Şi-ai să vezi cum rămâi singur
Şi-o să-ţi cadă-n cap, pădurea!

Cin' ţi-a spus să mai rămâi

Ca momâia la fereşti
Să te ierte cei dintâi
Să-ncerci iar să ne prosteşti?

Cât acces, atât succes
Tu dă vina iar pe noi
Numai musca de pe fes,
O cunoaştem amândoi

Zace ţara, rabdă trupa
Latră câinii, vin ciracii
Cât o să mai lungeşti supa,
Dacă te-au lăsat ortacii?

Poate vrei şi vreo statuie
Cu de-frâu-ţinându-ţi calul
Dacă n-o să fie, nu e
Supărare cu muscalul?

Cine-alege umbra-n lege
În zadar îşi vrea alură
Şi statuie de statură,
Comparabilă c-un rege

Un discurs oprit de gâlci
Şi ţipat către cei dragi
E biletul pentru bâlci,
Minus preţul de nădragi

Lasă vorba giurumeaua
Rupe-te cât mai e timp
Că te bate tinicheaua,
Şi te scoate din olimp

Hai paiaţă, intră-n rol
Dacă te-au adus în faţă
O statuie de nămol
Şi reclamă pentru piaţă

Fii atent cum deschizi gura

Eu cred că vrei să spui o vorbă
Şi poate ai ceva de spus
Dar vezi, c-ajunge-acolo sus
Ţi le-a notat, le-a pus în torbă
Şi ţi-ai pierdut dreptul la ciorbă!
Eu nu zic nimic: m-am dus
Nu baţi tobă, nu suni goarnă
Dar e unul care toarnă
De frică sau meserie
Şi acolo sus, se ştie

dacă taci. Şi de ce taci?
Nici nu-l ştii, nici nu-l ghiceşti
Mai bine să te fereşti
Şi când vine după lege
Chipurile, să dezlege
Te alege să te lege
Azvârlindu-te de-a dura
Spre subsol din treaptă-n treaptă
Cât ai spune că nu-i dreaptă
Nici balanţa, nici măsura:
Nu-i mai bine să-ţi ţii gura?!

S-a întâmplat noaptea

Toţi şedeam în jurul focului
Şi fiecare dintre noi parcă vedea
Scânteieri de săbii, zâne şi balauri
în care nimeni nu mai credea

Contururi stranii se rupeau din flăcări
care parcă mai aveau ceva de spus
Înainte să le soarbă vârtejul,
care avea să le ducă în sus

Lemnele sfârâie, noi picotim
nimeni nu poate să doarmă
O buhă spintecă întunericul
şi apoi se aude un zgomot de armă

O fi fost aievea? Ni s-o fi părut?
Noaptea nu merge nimeni la vânătoare
Trebuie să facem ceva şi nu ştim ce
La câţiva paşi de noi, mai încolo poate,
cineva moare

Cercul alb

Nimeni nu trecea peste linia
imaginară trasă cu creta
păsările se loveau de un zid invizibil
peste care stăpânea egreta

Lăsaţi-ne dreptul la zbor
peste munţii înalţi şi stâncoşi
strigau vieţuitoarele în cor
către pasărea cu ochii scoşi

Dac-aţi şti câte înfrângeri v-aşteaptă,
aţi renunţa definitiv la ispite
supuneţi-vă mie treaptă cu treaptă

căci ghearele mele sunt ascuţite

Lumina ce pâlpâie-n sfeşnic
ascunsă fiindu-vă n-o vedeţi întreagă
cu fir mătase zbaterea veşnic,
doar de cădere, vă leagă

Tagic-de-milenii-blestem vă e zborul
şi toate aidoma vouă-l încerc
da nu ştiţi că linia albă de cretă,
v-a-nchis definitiv într-un cerc?!

Podiumul advers

Mai trece-o zi, mai pierd o rimă
Mai fac un pas, mai uit un vers
Plătind cu fiecare crimă
Un drum greşit în univers

Şi nu-ş ce zână-mi tot amână
Favororile unei graţii
Pe care-o fi sau nu stăpână
Tăind cupoanele în raţii

Şi nu mai ştiu în care zi e
Programul de audienţe
Că tomurile întârzie
Şi eu mă pierd în reverenţe

Priviţi în jururi cum coboară
Din zodii faste doar necazuri
Şi eu mai caut o comoară,
La care lumea face nazuri

E-aici ceva care nu merge.
Un fel de rebus Sau totem e
Ca un burete care şterge
Rugina de pe nişte steme

Mai fac un pas, mai pierd o rimă
Mai trece-o zi, mai uit un vers
Îmi iau floreta pentru scrimă
Şi urc pe podiumul advers

Se întâmplă şi aşa

În această fântână
A căzut o ţigancă bătrână
Când s-a aplecat după găleată
Că era beată

Bulibaşa o aşteaptă
Toropit şi el pe-o treaptă
De necaz şi băutură
Ea nu vine, el o-njură:

Unde-ntârzii fă' Pirando
Că eu vreau să mai comand o
Tărie să mă usuce
Un'te-ai dus, nu te-ai mai duce?!

Şi adoarme şi visează
Că Piranda lui dansează
Din buric o săptămână
Da' ea-'i moartă în fântână

<u>Noaptea asta ca o serenadă</u>

Noaptea asta ca o serenadă
Să ne-o petrecem amândoi în vis
Iubita mea cu trupul de zăpadă
Iubita mea ca floarea de cais

Gândeşte-te la mine sau măcar
Dedică-mi doar atât: o melodie
La colţul meu de masă, solitar
Să te văd ca prin telepatie

N-are importanţă că noi doi
Unul de-altul suntem azi departe
Tot ce ne-a unit pe amândoi,
Paradoxal, ne poate si desparte

Domnule redactor de serviciu
Viaţa-i ca un joc la o ruletă:
Pierzi, câştigi, faci orice sacrificiu
Oferă-ne şi nouă o casetă!

Şi n-o să punem noi în umbră casta
Celor care suferă în viaţă
Prin unde herţiene-n seara asta,
Ne vom afla o clipă, faţă-n faţă

Domnule redactor de serviciu
Viaţa-i ca un joc la o ruletă
Pierzi, câştigi, faci orice sacrificiu
Oferă-ne şi nouă o casetă!

<u>Ultimul salcâm</u>

De la oameni pân-la ierbi
Ne mai mor cu zile cerbi;
De la ierburi la copaci
Joacă Vraca rol de vraci
De la oameni, mai departe
Curge lacrima din carte
Pentru-atâtea tare care
Duce-n spate fiecare:
Au cu suta, au cu mia
În zadar copacii mi i-a
Numărat academia
Dacă plâng şi dacă mor
Bate vânt rănile dor
Ultimul dintre salcâmi
Şade-n chingi şi-ntre parâmi
De teamă să nu-l dărâmi
Cu vreo pală de cuvânt,
Şi se scurge în pământ
Şi se scurge în pământ...

Baronul

Baronul moţăia-n fotoliu
Şi nu-i lucea nici un orgoliu
Pe faţa lui suav şi lisă
Dormind cu gura-ntredeschisă
Şi-un fir subţire de salivă,-
Îi ştergea valeta gura-livă
Cum mai făcuse-n alte dăţi:
- Dacă te-ai vede cum arăţi
Sărman baron, într-o oglindă
Atât de şifonat încât
Ţi-ai pune unghia în gât
Ţi-ai trece laţul peste grindă
Păcat că ai atâţia ani,
Păcat că ai atâţia bani
Că judecat după aspect,
Eşti cam suspect, eşti cam suspect
Şi nu e bine. Nu e, nu e
Baroane,
Că-ţi baţi singur cuie
În talpă şi în postamemt
Şi de-aici pân-la faliment
Mai e un pas,
Mai e un ceas
Şi dac-atâta ţi-a rămas,
Adio viaţa ta prosperă:
Şampanie, afeceri, seră
Iahturi, femei şi toate: basta!
Eu ştiu, c-am mai trecut prin asta
Şi-am să mă văd din nou şomeră

Zvârlită-n stradă la grămadă
Să nu mai ştiu pe unde calc
Mai bine scoal' şi dă-mi costumul
Ca să ţi-l calc!

Vedere de pe pod

Lăsaţi-mă să plâng în pace
De milă câte sunt ţinuturi
În care vin şi-aşează ace,
Fachirii pentru aşternuturi

Când intrigi largi redesfăşoară
Atâtea somităţi celebre
Şi oameni mor. Şi se omoară
Doar ca să intre în algebre,

O dialectică beteagă
Le umple capul de confuzii
Şi fericiţi vin să culeagă
Cu obstinaţie, iluzii

Că totul e cum nu se vede
Şi ce se vede, de fapt nu e
Cum orişice naiv ar crede
Un adevăr bătut în cuie

Univers formând o cruce

Parce la ferestre par ce
Din convingere nu crezi
Imposibil să remarce
Negru, albul din zăpezi

Câţi se taie, se-ntretaie
Ca să muşte-ntâi felia
Fericiţi oameni de paie
Că nu ştiu ce-i armonia!

Un război adânc se duce
Pentru orice echilibru
Cer adânc zidit în Tibru,
Univers formând o cruce!

Tristeţe

Adevăruri peste care
Cu tristeţe noaptea plânge
Ca o curte de-nchisoare

Zăvorâtă pe meninge

Unde dai şi unde crapă

Câţi de-a dura, cască gura
Li se scurg de poftă ochii
Pe dantele şi pe rochii
După-ntunecimi ca mura

Şi visează dulci idile
Vorbele care fac praf
Pălăria de cavaf
Inocentele copile

Numai că se-ngroaşă gluma
Şi se taie bucuria
Că înfundă puşcăria
Cel care culese spuma

Că seduse. Şi se duse
Ghinionul aşternut
A durat cât a durut
Şi-acum la răcoare dus e

Sărăcie

Ne rupem oasele de trudă
Pentru câte o farfurie cu supă
Şi ne ţinem cu sărăcia rudă
Şi înainte şi după

Ne-a fost mai greu când ne era mai bine
Ea nu s-a gândit să ne renege
Ne adoptă zilnic şi ne
Ţine loc de ranguri şi de lege

N-am privit la alţii cu vreun jind
Sărăcia ce-ar putea să-nhaţe?
Şi ne trecem viaţa adormind
Pruncii hămesiţi în braţe

N-a schimbat sistemul nici o vorbă
Vântul bate numai contra noastră
Grija pentru-o raţie de ciorbă
Ne-a uscat şi lacrima albastră

Tirada nebunului

Am strălucit ca mediocru

Şi la nimica n-am fost bun
Că se mira şi tata socru:
De ce nu beau ca el, tutun?

De ce nu fac şi eu un joc
De zaruri, cărţi, poate canastă
Că toate astea la un loc,
Te fac să uiţi că ai nevastă?

De ce nu-mi pace măcar remmy?
Să trag din când în când o duşcă?
De ce n-am şi eu contra vremii
Cum are Dumitrescu, puşcă?

De ce n-aduc şi eu în casă
Mai mult bănet decât s-ar cere,
Deschise conturile ca să,
închizi o gură de muiere?

De ce nu-mi place ce se poartă?
De ce nu vreau s-ader la modă?
La ce e bun natura moartă
Şi despre care scrii o odă?

De ce n-am şi eu doar o rudă
Suspusă pentru ajutor?
Cea care-o am nu vrea s-audă
Sau să-mi acorde vreun favor

La ce bun diplomele toate
Să aibă moliile ce roade
Când toată lumea dă din coate
Codoşii, parveniţi, iscoade?

La ce bun studiile dacă
Nu eşti în stare să creşti plozi
Că n-ai nevoie de dădacă
Şi geme lumea de nerozi?

La ce folos învăţătura
Când e mai bună o fiţuică?
Alege omul scurtătura
Şi are-ntruna bani de-o ţuică

De ce nu fac şi eu un chef
Să-mi cânte rromul cu vioara
O noapte-ntreagă cu vreun şef
Şi să mai urc un pic pe scara,

Căpătuielilor şi-a legii
Că toţi zănaticii ajung
La sacul lor cu privilegii

Iar drumul nu-i aşa de lung?

La ce bun munca cu toptanul
Şi-n urmă să boleşti lihnit
Că-ţi pun în spate geamantanul
Şi du-te de unde-i venit!

Şi ia-ţi-l pe Petrarca-n braţe
S-adormi cu gândul la sirene
Când foamea-ţi ghiorăie prin maţe
Şi vrei să mai compui catrene!

C-o să mă-ngroape cu Shakespeare
Să-l strâng la piept dac-o să mor
Halal băiete chilipir
S-ajungi de râsul tuturor!

Am strălucit ca mediocru
Şi la nimica n-am fost bun
Că se mira şi tata socru:
Oi fi eu zdravăn, ori nebun?

Şi se insinuă morala
Că socrul mi-a murit de mult
Şi vi se pare alandala
Eu să vorbesc ,eu să m-ascult

Da-n orice fire-s veşnic doi
În permanent conflict acut
Că zvârl în mine cu noroi
Şi mă tratez ca un rebut

Tirada asta, vinovat
De parc-am tras în cer cu tunul
Am spus-o rar şi apăsat,
Într-o oglindă, ca nebunul!